

Pärskeitä

4|2011-2012

Mikä on paras tapa valmistaa norssi? s. 16-18

Ressut seikkailivat maailmalla s. 6-10

Pärskeitä

4 | 2011-2012

Sisältö

- 3 Pääkirjoitus
- 4 Tapahtunutta
 - Kuvia menneeltä keväältä*
- 5 Kulttuuriviikon identiteettiä etsimässä
- 6 Ressut maailmalla: Lyon
- 7 Ressut maailmalla: Nottingham
- 8 Ressut maailmalla: Kiina
- 10 Karjalaa valloittamassa
- 11 Sarjakuva
- 12 Helimun - lern how to influence
- 14 Novelli: Ämpäri
- 16 Henkilköhaastattelussa Sami Garam
 - Vanhan ressun viisauksia*
- 19 Nykypäivän roistoja
- 20 OPKH-palsta: Vuosikatsaus
- 21 Hampaankolossa
- 22 Ressu Travel Company
- 24 Novelli: Vielä ennen kuin loma alkaa
- 26 School's Out!
- 27 Ressujen kesän kohokohtia
 - Mitä tehdä, minne mennä*
- 28 Sanottua
 - Kesäekstra!*
- 30 Sarjakuva

Viimeinen deadline

Deadlinet ovat kamalia. Kun ne ovat vielä kaukana, ei inspiraatiota milloin minkäkin tutkielman tai esseen kirjoittamiseen löydy nimeksikään. Lisäksi aina tuntuu olevan parempaa tekemistä; jos televisiosta ei tule kiinnostavaa elokuvaa, on hyvä kirja kesken tai vähintäänkin jumittuu Facebookiin juttelemaan turhanpäiväisiä. Ennen kuin huomaakaan, on jo palautuspäivän aatto ja sitten aineita väännetään yötä myöten enemmän tai vähemmän paniikissa.

Deadlinet tuovat elämään lähinnä stressiä ja ahdistusta. Ainakin allekirjoittanut viettää jatkuvasti unettomia öitä ajatellessaan kaikkia niitä töitä, jotka vielä ovat tekemättä. Koulumaailmassa nämä kaikki deadlinet tuntuvat vieläpä olevan enemmän tai vähemmän samoihin aikoihin: jakson loppu on kroonisen stressaajan painajainen.

Tästä huolimatta deadlinet ovat myös vapauttavia. Kun tehtävä on kirjoitettu ja palautettu, voi huokaista helpotuksesta ja ruksata yli ainakin yhden kohteen mielessä pyörivältä "to do" -listalta. Ja kun pään sisäinen nalkuttava ääni tulevista palautuspäivistä hiljenee, voi rentoutua ilman, että joutuu potemaan jatkuvaa huonoa omaatuntoa.

Kouluvuoden loppu on kuin yksi iso deadline. Tätä kirjoitettaessa kouluvuoden viimeiset rutistukset ovat vielä edessäpäin. Aineita pitäisi palauttaa, Seitsemän veljestä lukea ja kokeisiinkin pönttää. Viimeiset viikot tuntuvat loputtoman pitkiltä ja tekemistä on ihan liikaa. Toisella puolella kuitenkin odottaa kymmenen viikkoa lomaa, joiden aikana ei ole yhtäkään deadlinea tai selityspäivää. Kymmenen stressitöntä viikkoa, jolloin aikansa voi käyttää opiskelun sijaan vaikkapa kesäisessä Helsingissä seikkailuun (sivut 22-23 ja 27).

Tätä lukiessa lukuvuoden deadlinet ovat toivottavasti vain hatara muisto ja kesä huomattavasti lähempänä. Nauttikaa siis kymmenen viikon vapaudestanne ennen uuden kouluvuoden haasteita ja deadlineja!

(Tämä pääkirjoitus tuli valmiiksi kaksikymmentä minuuttia ennen deadlinea.)

Aino Tuovinen

Aino Tuovinen

Päätoimittaja

Aino Tuovinen

Toimitussihteeri

Kia Timonen

AD

Markus Haikonen

Toimittajat

Roman Beletski

Axel Hackman

Aleksiina Kallunki

Miska Kangasniemi

Ville Kumpulainen

Aurora Lipiäinen

Kia Muukkonen

Markus Myllymäki

Maria Pykälä

Elisa Päiviö

Otto Räsänen

Kuvaajat

Roman Beletski

Markus Haikonen

Kia Timonen

Kuvittajat

Anssi Arminen

Pan Hirvonen

Miska Kangasniemi

Milla Kangaspunta

Ohjaava opettaja:

Tiia Tempakka

Sähköposti

parskeita@gmail.com

Julkaisija

Ressun lukio

PL 3809

00099 Helsingin kaupunki

Kuvia kulttuuriviikolta ja
musiikkidiplomikonserteista

Kulttuuriviikon identiteettiä etsimässä

Ressun lukion keskimääräistä näkyvämpiin tapahtumiin eksynyt, opinahjon kulttuuritietoisuutta edistävä poikkeama tavanomaisessa päiväjärjestyksessä – onko kyseessä yksi arkisen lukioelämän perustarpeista vai pelkkä kehys ja tekosyy näennäisen kulturelleille tapahtumille?
AXEL HACKMAN

Kuten useimmat varmasti muistavat, perinteisesti huhtikuussa pidetty kulttuuriviikko käsitti viitosjakson toisen arkiviikon kolme jälkimmäistä työpäivää, joille mahtui niin sirkushuveja koko kansalle kuin pientä näperreltävääkin näpertelystä kiinnostuneille. Teemaviikon näkyvimpänä ilmiönä kukoisti vohvelimyynnin aiheuttama jonorykelmä ykköskerroksen käytävällä, eikä vuoden Ressu Talent ole varmasti unohtunut läsnäolijoilta. SETA:n sekä Suomalaisen Naisliiton paneelikeskustelu ja workshopit vetivät kymmenittäin yhteiskunnallisesti valppaita ressuja, arkkitehtuurista ja suunnittelusta kiinnostuneille avautui mahdollisuus päästä toteuttamaan luovuuttaan, ja teemapäivien näkyvyyttä tehostettiin myös pukukoodin

Monille saattaa vasta tarkemman pähkäilyn tai OPKH:n nettisivulle vilkaisemisen jälkeen muistua mieleen, että keskiviikkona käsiteltiin tasa-arvoa, torstaina päivän sana oli design, ja perjantaina estradin valtasi kansainvälisyys. Aihealueista ensimmäinen pääsi kenties selkeimmin näkyville sukupuolten väliseen tasa-arvoon keskittyneessä paneelikeskustelussa. Myös satunnaista näkyvyyttä osakseen saanut mustavalkoinen pukukoodi sisälsi hauskahkoa symboliikkaa: musta ja valkoinen ovat toistensa vastapooleja kuin jin ja jang konsanaan, mutta sukupuolierot eivät sulje kumpaankin pukeutumista pois. Kansainvälisesti pukeutuneita sai puolestaan etsiä pidempään, joskin hillittyä arkivaatetusta voi tietyllä tasolla pitää etnisiä stereotyyppioita mukailevaa naamiaisasua kansainvälisempänä.

Teemapäivien aktiviteetit eivät kuitenkaan auttaneet ymmärtämään itse teemoista mitään valaisevaa. ”Tasa-arvo”, ”design” ja ”kansainvälisyys” jäivät sinänsä puhutteleviksi aiheiksi, joista teemapäivien aktiviteetit ammensivat varsin perinteisiä ja valmiiksi pureskeltuja näkökulmia, jos ylipäättään ammensivat. Sukupuolten välinen tasa-arvo käsittää vain marginaalin huomattavasti laajemmasta käsitteestä, ja design jäi kokonaan kolmen askartelupisteen varaan. Kansainvälisyyttä Ressussa riittää valmiiksi niin paljon, ettei teemapäivä ollut tavallisia arkipäiviäkään merkittävästi kansainvälisempi. Kulttuuriviikon mielenkiintoisin anti jää näin ollen itse tapahtumiin, ei niiden

todelliseen antiin, minkä johdosta itse teemat eivät herätä mielenkiintoa tai ahaa-elämyksiä.

Toisaalta on kyseenalaista, että niistä pitäisi ylipäättensä innostua tai kiinnostua. Monille koulunkäynnissä itsessään on syvää hämmennystä riittämiin, ja teemaviikon muuttaminen syvällisemmäksi touhuksi olisi muutenkin vaikeaa ilman huomattavasti informatiivisempaa ohjelmistoa ja päivän teemojen näkymistä aivan kaikkialla. Liian moni kokisi esimerkiksi design-teeman liiallisen korostamisen häiritseväksi ja jopa typeräksi ärsykkeeksi jo valmiiksi leppoisaan oleskeluun. Ennenkin aktiviteeteillä tarjotaan vapaavalintaisia mahdollisuuksia arkisten murheiden hetkittäiseen unohtamiseen, yleiseen hassutteluun sekä yleistä mielenkiintoa herättäviin puuhasteluihin.

Samalla kulttuuriviikon funktioksi jää lähinnä vaihtoehtojen tarjoaminen hauskanpidolle, jonka itse kukin hallitsee jo omasta takaa. Esimerkiksi kolmannessa kerroksessa viihtyville shakkimestareillemme avautui muun muassa mahdollisuus piirtää Guggenheimin taiteen kuvitteelliseksi jäänyt sijoituspaikka, jolloin kuningasgambiiteille tarjoutui toki kiinnostava vaihtoehto muttei välttämättä järin varteentotettava tapa kuluttaa arvokasta välituntia.

Mitä virkaa kulttuuriviikolla nykyisessä muodossaan sitten on? Vaihtoehdot hauskanpidolle ovat suosioistaan riippumatta aina tervetulleita, etenkin näin kattavalle kohderyhmälle, ja lukion kulturellia ilmapiiriä kelpaa pönkittää näennäisestikin. Tärkeintä on kuitenkin kulttuurin itsensä syvimpään merkitykseen limittyvä, niin kutsuttu tärkeä turhuus: se että vähäpätöisen ja lähes merkityksettömän perinteen ylläpitäminen herättää enimmäkseen positiivisia tunteita vuodesta toiseen. Mitään muuta kuin joillekuille enemmän ja toisille vähemmän merkitsevää, suppeissa raameissaan pysyttelevää aktiviteettikavalkadia ei ole edes kaivattu tai vaadittu. Ankean arjen piristeeksi tällaisen harmittoman pikkukivan puhdas olemassaolo on tarpeellista, etenkin sen tarjotessa elämää suurempia tekosyitä mansikkahilloon ja vaahterasiirappiin upotetun vohvelin mussuttamiseen.

Lyon

Kia Muukkosen blogitekstistä koostanut Aino Tuovinen.

Vaikka melkein koko maanantai kului lentämiseen ja matkustamiseen, oli se kuitenkin sen arvoista! Kaikki tihkuivat intoa sillä seuraavasta viikosta tulisi loistava! Monen viikon odotuksen kruunasi, kun vihdoinkin tapasimme ihanat ranskalaiset ystävämme ja heidän perheensä. Pitkien halausten ja tervetuliaistoivotusten jälkeen lähdimme kaikki omiin perheisiimme. Vaikka aluksi jännitti nähdä ranskalaiseni perhe ensimmäistä kertaa, oli tuo jännitys kadonnut hetkessä.

Perhe oli todella mukava ja vastaanottava! Vaikka ranska aluksi tökki, alkoi sekin pikku hiljaa sujua! Kotikierroksen ja syömisen jälkeen oli ihana painua pehkuihin, ties mitä huomina tuo tullessaan!

Ensimmäisenä aamuna Lyonissa oli ihana tunne herätä ja muistaa, ettei olekaan kotona. Lähdimme ranskalaiseni kanssa hyvissä ajoin kotoa bussilla koululle, missä söimme aamupalan. Voin sanoa, ettei suomalaista kouluruokaa ollut sillä hetkellä ikävä! Kiertelimme ympäri koulua, joka muistutti aivan Tylypahkaa kaarinen, pylväineen ja lasikäytävineen. Kiersimme Vieux Lyonissa (matka sinne taittui kätevästi funikulaarilla) ja näimme erilaisia nähtävyyksiä kuten Fourvières ja La Cathedral Saint Jeanin. Päivän jälkeen ihanat ranskalaiset veivät meidät juuri avattuun uuteen kauppakeskukseen Confluenceen ja yllätyksenä he olivat järjestäneet meille mahdollisuuden hyppiä 13 metrin korkeudesta valjaissa. Kokonaisuudessaan mahtava päivä, edes sade ei haitannut menoa!

Keskiviikkona pääsimme aamupäivällä osallistumaan ranskalaisten oppitunneille, mikä oli mielenkiintoinen kokemus. Söimme koulussa, ja kun ranskalaisemme pääsivät, lähdimme tekemään jotain, mitä kaikki olivat odottaneet: shoppailemaan! Kiersimme keskustan ja sen jälkeen siirryimme shoppailemaan Euroopan suurimpaan kauppa-

keskus Part-Dieu'hön! Pitkän shoppailun jälkeen menimme kaikki syömään yhdessä pizzeriaan. Ruoka oli todella hyvää, kuten kaikkialla Ranskassa. Ihana päivä, vaikka lompakko laihtui...

Torstaina osallistuimme taas oppitunneille. Koulupäivän jälkeen vuorossa oli tiiviiseen tahtiin ohjelmaa. Kävimme vierailulla gallo-romaanisessa museossa ja sen jälkeen vietimme loppupäivän Lyonin läheisessä pienessä Perougesissa! Perougesin jälkeen menimme pienemmällä porukalla ranskalaiseen katukahvilaan, ja tietenkin kuvautamaan itseämme suurten LYON-kirjaimien luona. Aurinkokin alkoi paistaa!

Perjantaina oli viimeinen koulupäivämme! Koko aamupäivä meni museoissa. Ensin kävimme marionettinukemuseossa ja sen jälkeen lyonilaista ruokaa käsittelevällä museokierroksella. Sen jälkeen kävimme nauttimassa Lyonin boulangerieiden herkuja, creppejä, jäätelöä, patonkia... Meillä oli myös piknik aivan upealla näköalapaikalla. Iltapäivällä vierailimme vielä le Musée des Beaux Artsissa. Kierroksen meille piti muutama Lycee de Saint-Justin opiskelija.

Viikonlopun vietimme perheiden kanssa. Itse kävin perheeni kanssa syömässä ranskalaisessa ravintolassa. Voin sanoa, että en koskaan ole syönyt niin hyvää ruokaa. Kävimme lauantaina vielä ostoksilla Part-Dieu'ssä ja sunnuntaina kävimme marokkolaisessa saunassa, mikä oli todella erikoinen kokemus. Viikonloppuna kiertelimme myös Lyonissa iltaisin ja siellä oli todella kaunista. Koko reissu oli aivan mahtava, enkä olisi halunnut lähteä kotiin.

Maanantaina meidän oli aika lähteä, ja jättää haikeat jäähyväiset. Kova ikävä on, mutta reissusta jäi todella hienoja muistoja, ja olen varma, että pidämme ranskalaisten kanssa yhteyttä vielä tulevaisuudessakin.

Nottingham

Yhdeksän Ressun urhoollinen joukko löysi itsensä Helsinki-Vantaan lentokentältä. Edessä oli yli viiden tunnin matka Nottinghamiin, Iso-Britanniaan, jossa heitä odotti toiminnantäyteinen viikko Bilborough Collegen ystävyyskoulussa. Jokainen heistä tapaisi isäntäperheensä ensimmäistä kertaa tänä samana iltana. Matka kohti uusia seikkailuja alkoi ennen kuin allekirjoittanut edes ymmärsi olevansa lähdössä Englantiin. Ja niin ryhmä astui turvatarkastusporttien läpi ja aloitti matkansa kohti tuntematonta. EVELIINA TIAINEN, kuva JOHANNA SEPPÄNEN

17.4. Muutaman tunnin ahdistavan odotuksen jälkeen sininen bussi kaartoi terminaalimme eteen. Oli aika lähteä. Lyhyen bussimatkan jälkeen kipusimme lentokoneeseen ja istuimme paikoillemme. Lento kului nopeasti pienestä jännityksestä ja odotuksesta huolimatta. Manchesterin lentokentällä meitä oli vastaanottamassa kuoro BBC:n kuoro-ohjelmasta. Kahden tunnin bussimatkan jälkeen saavuimme Bilborough Collegeen, josta isäntäperheemme kävivät noutamassa meidät.

18.4. Aamulla saimme kokea ensimmäiset oppituntimme Englannissa. Rehtorin terveisten jälkeen menimme Home Hope -hyväntekeväisyysjärjestön tiloihin auttamaan rakennuksen ehostamisessa ja siistimisessä. Osa meistä raivasi tarvikevarastoa ja osa otti maalitelan kauniiseen käteen ja maalasi seiniä. Mukavan urakan jälkeen kokoonnuimme illalla paikalliseen keilahalliin keilaamaan ja viettämään iltaa brittien ja suomalaisten kesken.

19.4. Aamun oppitunnin jälkeen matkasimme double decker -bussilla Wollaton Parkiin. Wollaton Park on kaunis puistoalue, jossa oli ihanaa käydä kävelyllä. Puiston alueilla sijaitsevat mm. Wollaton Hall, puutarha, järvi sekä golfkenttä, jonka alueella elää peuroja. Seikkailimme puistossa aikamme, ahtauduimme puunrunkojen sisään ja jouduimme hanhien ahdistelemiksi. Ahkeran valokuvaamisen jälkeen matkustimme takaisin Collegelle.

20.4. Kokoonnuimme aamulla opettajiemme hotellin eteen. Siitä jatkoimme Galleries of Justice, joka on vanha oikeus-

talo. Sen alla kulki luolien muodostama vankilaverkosto. Opimme paljon kiinnostavia asioita vanhasta oi keusjärjestelmästä, pääsimme jopa osallistumaan näyteltyn oikeudenkäyntiin. Tämän jälkeen menimme tutustumaan Nottinghamin keskusta ja katselemaan nähtävyyksiä, kuten Nottinghamin linnaa sekä Englannin vanhinta inniä.

21.4. Lauantaina teimme päiväretken idylliseen Yorkiin. Yorkin keskusta oli erittäin kaunis ja perinteisen englantilainen alue, jonka kadut oli rauhoitettu kävelykaduiksi. Käytimme päivän kiertelemällä kaupoissa ja vierailemalla nähtävyyksissä, kuten The Shambles -kadulla sekä York Minsterissä.

23.4. Toiseksi viimeisenä päivänä vierailimme Nottinghamin alla kiemurtelevilla luolissa. Sisäänkäynti vierailemaamme luolaan oli paikallisessa ostoskeskuksessa. Luolia oli käytetty mm. nahan valmistamiseen, ja sotien aikana ihmiset suojautuivat pommituksilta piiloutumalla luoliin. Luolakerroksen jälkeen hajaannuimme tekemään viimehetken ostoksia.

24.4. Lähtöpäivänä menimme vierailemaan collegen vieressä olevaan Community Centreen, jossa viihdytimme eläkeläisiä. Vietimme aikaa mm. keskustelemalla heidän kanssaan, laulamalla sekä järjestämällä mini-olympialaiset. Tämän jälkeen palasimme Bilborough Collegelle hyvästelemään englantilaiset ystävämme. Lähdimme hieman haikeissa tunnelmissa kohti Manchesterin lentokenttää. Matkamme oli kaikin puolin erittäin onnistunut ja saimme nähdä paljon uutta.

Kiina

Isäntäkoulumme oli Niulanshan First Secondary School, joka on valtion koulu ja sijaitsee Shunyissa. Koulussa on noin 2700 oppilasta ja 500 opettajaa. Koulun alue on suuri, ja lähes kaikki oppilaat asuvat koulun asuntolassa. Viikonloppuisin oppilaat pääsevät käymään perheensä luona, mutta joka toinen lauantai on koulupäivä. Koulun ruokalassa on kolme kerrosta Res-sun liikuntasalin kokoisia ruokasaleja. Koulun tontilla on myös historiallinen temppelialue.

Niulanshanissa koulupäivä alkaa klo 6 aamupalalla ja päivän ensimmäisillä juoksuharjoituksilla. Oppitunnit alkavat kahdeksalta. Päivään kuuluu myös itsenäistä läksyen tekemistä, ja opiskelu on kurinalaisessa arjessa tärkeintä. Tyttöjen hiusten tulee olla lyhyet eikä meikkiä tai kynsilakkaa saa käyttää. Tunneilla laskimen tai taulukkokirjan käyttäminen on kielletty. Jos opettaja puhuttelee, nouseaan seisomaan. Koulupäivä loppuu vasta klo 19-21, mutta huomasimme, miten oppilaat nauroivat ja leikkivät ja vaikuttivat aina iloisilta.

Anna Pietilä

Kävimme katsomassa Pekingin kuuluisimpia nähtävyyksiä. Ensimmäisenä oli vuorossa Pekingin pohjoispuolella kiemurteleva Kiinan muuri. Oppaamme sanoin kukaan ei voi sanoa käyneensä Kiinan muurilla, ellei ole kiivennyt sinne omin jaloin. Ohitimme siis ylös vievät hissit ja lähdimme kapuamaan vuoren rinnettä kulkevia portaita. Loputtoman pitkältä tuntuneen, uuvuttavan nousun jälkeen saavuimme vihdoinkin muurille. Sumu- ja saastepilvestä huolimatta näky oli upea ja juuri niin mahtipontinen kuin olimme kuvitelleetkin.

Pekingin keskustassa käydessämme kävimme katsastamassa myös Tian'anmenin eli Taivaallisen rauhan aukion, joka teki meihin vaikutuksen koollaansa. Aukion läpi jatkoimme Kiellettyyn kaupunkiin, jossa lähes kilometrin pituisen "kaupungin" sisälle mahtui mitä uskomattomimpia ming- ja qing-dynastioilta peräisin olevia rakennuksia. Talot olivat värikkäine seinämaalauksineen ja kattoineen upeita nähtävyyksiä, ja kameroiden muistikortit täyttyivät nopeasti.

Helena Viinanen

Suosittelen Kiina-vaihtoa lämpimästi kaikille kielistä, tavoista ja kulttuureista kiinnostuneille ressuille! Kiinaan matkaava ressu tarvitsee seikkailumielistä ja joustavaa asennetta, sillä kaikki ei aina mene suunnitelmien mukaan, ja kuten kaikessa matkailussa, kannattaa pitää avoimen utelias mieli matkassa. Olimme esimerkiksi alueella, jossa ei osattu englantia ollenkaan eikä missään; kyllä siellä silti hengissä selvitettiin! Kiinalaiset ovat todella vieraanvaraista ja äärimmäisen kohteliasta kansaa.

Avoimen asenteen ohella mukaan kannattaa varata useampia pieniä lahjoja, etenkin, jos majoitus on perheissä, sillä lahjojen antaminen on tärkeä osa kohteliasta tapakulttuuria. Laukkuun kannattaa pakata myös käsidesiä. Väenpaljouteen nähden ainakin turistikäytössä olevat vessat olivat yllättävän kohtuullisessa kunnossa. Kuitenkaan vessapaperia niissä ei ole koskaan eivätkä hanat aina toimi, joten käsidesi on viisas valinta. Myönteisyydellä ja luovuudella pärjäsimme yllättävissäkin tilanteissa.

Elisa Lappalainen

Silk, fans, dumplings, bright clothings, rice-paddy hats and rice. Those were our initial expectations of China. (Talk about stereotypicality.) On our arrival to China on Saturday, April 21st, a misty and smoggy Beijing greeted us from the airplane windows. As we proceeded out of the terminal area a smiley Mr. Zhao was waiting for us with a big sign: "RESSU." Along with, Mr. Lee (and Mr. Fu - our driver with an amazing taste in Chinese pop music), Mr. Zhao would become one of our favorite Chinese mentors during our visit to the Niulanshan-School and Beijing. These three warm people (along with all the other staff) made sure that our stay was a success and took extreme good care of all of us. Even during the most peculiar of situations.

Not only was our week a success culturally, but also socially, as we had the opportunity to meet so many new and warm people - teachers and students alike. Everyone greeted us with smiles on their faces and everyone was curious about Finland and our lives here. Although places as the Great Wall of China and the Forbidden City are sure to be experiences that we will cherish for life, the best memories will be those of the people we met during our stay, the people who welcomed us to their school, their world and their culture for a week. This openness was such an experience that we all strive to return - and will do so hopefully one day.

Oh - and there were dumplings after all.

Maria Velasquez

Kiinalaiset isäntämme olivat järjestäneet meille paljon ohjelmaa. Pääsimme itsekkin kokeilemaan viuhkojen maalausta, kalligrafiaa, korujen tekoa sekä paperileikkausta. Tanssitunnilla harjoittelimme lyhyen koreografian. Aktiviteettien avulla opimme paljon kiinalaisesta kulttuurista.

Suuren vaikutuksen meihin teki kiinalainen akrobatianäytös, jonka kävimme katsomassa teatterissa. Akrobaattit saivat huiman vaikeat ja ylläluonnolliset temput näyttämään helpoilta. Näytöksessä oli perinteisten akrobatialajien lisäksi muutamia kiinalainen erikoisuuksia, esimerkiksi saateenvarjon pyörittelyä jalkapohjilla. Näytös alkoi juhlavasti, kun yksi ryhmästämme pyydettiin lavalle kumauttamaan kongia näytöksen alkamiseksi.

Silja Salo ja Laura Lavikainen

Aito kiinalainen ruoka päihittää Suomen kiinalaisten ravintoloiden tarjonnan kirkkaasti. Söimme joka päivä koulun ruokalassa, ja tarjolla oli paljon kasviksia, lettuja, dumplingeja ja kastikkeita riisin ja nuudelin lisäksi. Valkosipulia annoksissa oli aina, aamiaisellaakin. Kun Suomessa yksi henkilö tilaa yhden annoksen, Kiinassa seurueelle tilataan lukuisia yhteisiä annoksia, jotka jaetaan pöydän keskellä olevan pyörivän alustan avulla. Ruoka syödään tietenkin puikoilla emmekä nähneet haarukoita koko matkalla. Matkustaisin Kiinaan uudestaan pelkästään ruoan takia.

Otso Huhtala

Karjalaa valloittamassa

Kun seisoo kranaatinsirpaleiden ympäröimänä talvisodanaikaisessa taisteluhaudassa ja kuulee, kuinka venäläiset harjoittelevat tykillä ampumista vain muutaman kilometrin päässä, on vähän liiankin helppoa eläytyä 70 vuoden takaisiin tapahtumiin. AINO TUOVINEN

Toukokuuisena perjantaiamuna joukko reippaita ressuja opettajineen ja toinen mokoma sykkiläisiä istui sinivalkoisessa bussissa matkalla kohti Karjalan kannasta. Kahden päivän matkalla perehdyttiin talvi- ja jatkosodan tärkeimpiin taisteluihin ja niiden näyttämöihin.

Ylitettyämme rajan tutustuimme Mannerheim-linjaan kuuluneisiin puolustusasemiin, jotka oppaan mukaan räjäytettiin neuvostoliittolaisten toimesta sodan jälkeen. Nykyään vääntyneistä metallikehikoista ja betonista koostuvat luolamaiset rakennelmat palvelivat roskien määrystä ja laadusta päätellen paikallisena nuorisotalona. Kierrätys kunniaan! Tämän jälkeen suuntasimme Siiranmäkeen, jossa taisteltiin jatkosodan lopulla. Siiranmäen taistelut käytiin keskeneräisissä asemissa, mutta suomalaisten onnistui silti viivyttaa Neuvostoliiton suurhyökkäystä ratkaisevasti. Siiranmäestä tekivät erityisen vaikuttavan vanhat taisteluhaudat ja panssarikiviasteet, jotka olivat yhä paikallaan.

Illaksi suuntasimme Viipuriin, jossa yövyimme sangen mielikuvituksellisesti nimetyssä Hotelli Viipurissa. Illallisen jälkeen kulutimme aikaa kaupungilla kävellen ja jääkiekkoa katsellen.

Seuraavana aamuna nousimme reippaasti kello seitsemältä (kuudelta Suomen aikaa) ja aamiaisen jälkeen tutustuimme Viipuriin kävelykierroksella. Viipurin kauniit vanhat rakennukset olivat aika surullisessa kunnossa. Opas kuitenkin totesi, että ainakin vanhat talot olivat yhä pystyssä, toisin kuin monet historialliset rakennukset Helsingissä tai Turussa.

"Jos Viipuria ei olisi menetetty, tossakin olisi varmaan kolme Citymarkettia", eräs oppilas totesikin.

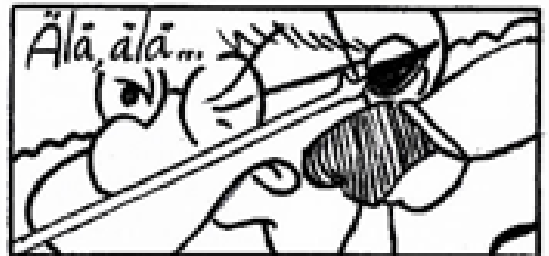

Kävelykierroksen jälkeen suuntasimme talvisodanaikaiseen taistelupaikkaan Summaan, joka oli monen mielestä vierailukohteista vaikuttavin. Metsäpalo oli riehunut alueella joitakin vuosia aiemmin tasoittaen alueen täysin, eli Summassa sai hyvin autenttisen mielikuvan siitä, millaisissa oloissa sodassa taisteltiin. Jännittävän lisän tilanteeseen toi se, että Venäjän armeija harjoitteli tykillä ampumista vain muutaman kilometrien päässä. Maassa oli runsaasti kranaatinsirpaleita ja hylsyjä, löytyipä yksi räjähtämätön käsikranaattikin, jossa oli sokka yhä paikoillaan. Kaikkia ei metalliromu kuitenkaan kiinnostanut: maastosta löytyi myös kourakaupalla korvasieniä, joita ainakin matkaa valvomassa ollut Hita keräili ahkerasti mukaan.

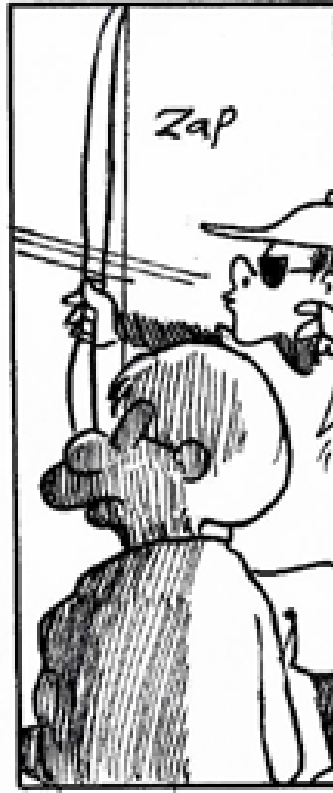
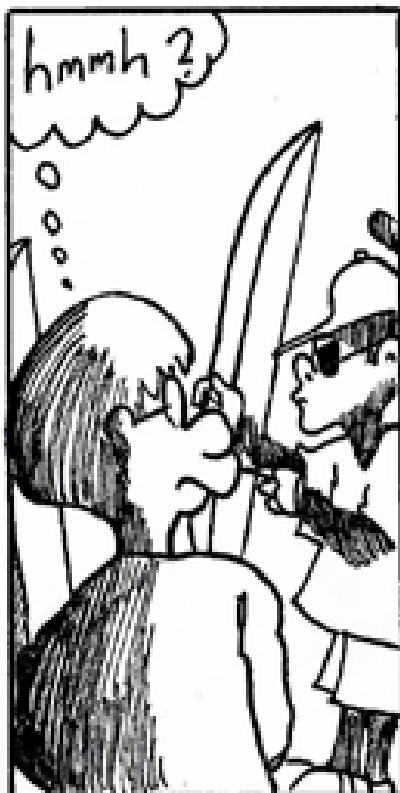
Iltapäivällä kävimme vielä tutustumassa yhteen taistelupaikkaan Ihantalassa, jossa oli Siiranmäen tavoin saatu merkittäviä torjuntavoittoja jatkosodan lopulla. Noin neljän aikaan lähdimme kohti rajaa, jonka onnistuimme ylittämään sen hämmästyttävän nopeasti ja sujuvasti. Paluumatkalla bussissa kuuntelimme vielä oppaan kuvauksia sodasta. Hän kuvaili suomalaista sotilasta Tuntemattomasta tutulla lainauksella: "Asialliset hommat hoidetaan, muuten ollaan kuin Ellun kanat."

"Se taitaa päteä näihin koulun retkiinkin", totesi matkan järjestänyt Anko.

Liekö opettajilla ollut sitten astetta rankempi reissu, sillä ainakin oppilaan näkökulmasta matka oli erittäin onnistunut. Ainoastaan yksi asia kaippaa vielä lisäselvitystä. Päästäänkö ensi vuonna uudestaan?

Teet vain parhaasi ja hyvin se menee.

2012.

Helimun - learn how to influence

On a bright Thursday morning, the city of Helsinki is suddenly full of well dressed teenagers in their suits and skirts. The only thing separating them from actual UN delegates is age and experience. ALEKSIINA KALLUNKI, MARIA PYKÄLÄ

One by one groups of students dressed in their formal black-and-white attire begin to flow into the central hall of Kulosaari Secondary School. After a minute or two of hectic rambling around they all are seated and anxiously wait for the show to begin. Someone is still trying to perfect their resolution, someone their mile-long opening speech. Others are debating about MEDCs and LEDCs while some... well, some are simply trying to figure out what on earth is going on.

Helsinki International Model United Nations, first founded in 2001 and also known as Helimun, is an annual international two-day conference held in Kulosaari Secondary School that simulates the conferences held in the UN. The conference follows a strict protocol and etiquette in order to make it as realistic as possible and has students attending from all around the Helsinki region. The ninth graders of Kulosaari Secondary School are obligated to attend, but students from other schools take part voluntarily. This year's conference was held on the 3rd and 4th of May. The theme was democracy and development with topics such as the question of water as a human right and the question of Libya being debated upon.

With confidence, the ambassadors of the delegations make their opening speeches to a full audience: "Dear Secretary General, Deputy Secretary General, President of the General Assembly, Honourable Chairs and fellow delegates..." The impressive litany of titles to be acknowledged is the beginning of every properly delivered speech. In addition to the ambassador's speeches the opening ceremony consists of an interesting performance including peculiar African guitar-like instruments and an opening speech by the principal Lauri Halla. After this the delegates begin their way through the school into their committees and other UN organs. The conference has begun.

The conference is divided into three main committees that all focus on their own questions. The first committee, GA1, focuses on issues concerning disarmament and international security, the second on the environment and the third on special political issues and decolonisation. In addition to these, the other UN organs, such as ICJ, Human Rights Commission, ECOSOC and Security Council are in session. Every country and non-governmental organisation consists of delegates that are spread out to each committee to represent the ideology and opinion of that country or organisation. Every delegation also has an ambassador who is responsible for the delegation and has to give a short one-

minute mandatory speech at the opening ceremonies. Ambassadors should also acquire knowledge of issues debated upon in committees such as the ICJ where the delegation has no representative.

The auditorium, where the General Assembly number three gathers, is full of buzz as the excited students try to get their last-minute signatures for their resolutions. This activity is called lobbying. Prior to a debate in a committee time is given especially for the delegates to cooperate with each other, to research the question at hand and to therefore try and produce the best resolution possible to answer it. At least seven signatures from other delegates are needed in order for the resolution to be eligible for debate. The debate on the resolution itself usually consists of about 25 minutes for and 25 minutes against and begins with the main submitter reading out the operative clauses (i.e. clauses that take action to resolve the question) out loud. After that the floor is usually yielded to the co-submitter who then begins to speak for the resolution highlighting its best features. For the next 50 minutes or so points of information, speeches, points of personal privilege, even more speeches, amendments and motions are made until finally the voting procedures take place, the resolution is hopefully passed and clapping is in order. During a conference about four resolutions will be debated upon in one committee. At the end of the conference some of the resolutions that have passed in the three main committees will be debated upon once again in the general assembly in the central hall. This giant debate then decides which resolutions shall be entertained in reality.

"Could the house please come to an order", asks the chair of the committee, and quiets down the auditorium. Same kinds of procedures are happening in various spaces around the school. The roll call begins, and one has to be sharp to shout "present", as Afghanistan, the first in order, is shouted out for. The sessions might seem boring if you don't participate, therefore being active is highly recommended. One way of silently participating is note passing: small paper notes are delivered by the admin staff, Kulosaari Secondary School eighth-graders that take care of running tasks. By raising the note up high and handing it to the admin staff you can get in contact with anyone in the room without disturbing the debate. The notes are read by the admins who have the right to not forward them if they contain any inappropriate language or are not in any way related to the debate or Helimun. The chair can also suspend note passing if

needed, which really is not enjoyable; the feeling of power when raising a note and getting it passed to someone is to many students one of the funnest parts of Helimun because lets face it, it's not like teachers usually encourage you to pass notes in class.

"Is my skirt too short?" and "is this too casual?" are phrases that one hears a lot during the conference. As a teacher once phrased it, a skirt should not be mistaken for a belt. The colours of the attire should be office-friendly; black and white are always safe choices but also colours such as grey and dark blue are acceptable. The reason for the paranoia among the delegates concerning the clothing is that your attire can actually get in the way of your country's success during the conference; boys that are not wearing a tie and a jacket will not be allowed to give a speech. In the worst case you can actually get kicked out for wearing improper clothing. Despite all of these rules one is always surprised at how much some daring delegates succeed in getting away with.

After all Helimun is not that serious. At the end of the conference every committee voted for different kinds of titles, such as "best hair", and "most likely to end up in jail". One delegate had even been elected to be both "the hottest female" and "hottest male" of a committee. It is not so that all the speeches are boring either: the use of dry humour and irony is quite popular among delegates. The debates might seem aggressive at times and even wars might be declared, but after all, it's only role playing. The opinions in for example human rights issues vary from country to another. The delegates of these countries, not to name any, must support their views. Every year certain delegates get strange looks for simply standing behind their countries' possibly politically incorrect opinions.

For those wishing to spread their wings even further let it be known that Helimun is not the only MUN out there. Similar conferences are held in many cities such as Berlin and Hague. A group of Ressu IB students are taking part in the Bermun next autumn, spreading Ressu's prestige down to central Europe. Thimun, held in Hague is the biggest of the kind. Who knows if Ressu students will someday pay a visit and participate in Thimun as well.

All in all Helimun is a place for learning multiple important skills concerning public speaking, cooperation, formal language and behaviour. Even if most IB students participated in the hopes of gaining those precious CAS hours, Helimun does give a lot back. It is certain that every student leaves the conference with a handful of knowledge about the world politics today and a dose of newly-gained confidence. At the end of the day, as one of the speakers in the opening ceremony put it, one does not simply go through a Helimun without changing.

Ämpäri

Jos katseli lokkeja taivaalla, kallisti niskansa aivan kenoon taakse, päässä alkoi pyöriä vimmatusti, kun päänsä nosti taas pystyyn. Siksi Veli pitikin katseensa mieluummin kohotettuna ylös, katsellen lокkien villiä räpiköintiä ilmassa. Hän ei halunnut nostaa päätään ja kohdata huimauksen tunnetta. Vähän kuin ajatuksiinsa uppouduttuaan oli hetken ajan vaikeaa palata todelliseen maailmaan, tai miten unesta oli inhottavaa ryömiä takaisin valveeseen. Tai kuten ensimmäisellä kesälomaviikolla ei oikein vielä tiedä mitä tekisi, kun on tullut äkisti tempaistuksi koulutyöstä joutilaisuuteen. Ja kun ajatteli erilaisia ajatuksia, ne eivät halunneet kunnolla irrota toisistaan. Kun ajatteli ensin kylmiä ajatuksia, sitten kuumia, kylmistä ajatuksista jäi koleuden aavistus kuumiin ajatuksiin tehden niistä haaleita ja saaden hänen mielensä tuntumaan jähmeältä ja rohtuneelta kuin lämpötilojen vaihtelusta kärsivä iho.

Veli nosti päänsä kuitenkin lopulta, ja huimauksen saattamana maisema keikahti vaihtuen lокkien täyttämistä avarasta taivaasta Kauppatorin satama-altaaseen. Jos hän katsoi hieman alaspäin, hän näki kahdet jalat, jotka roikkuivat katukiveyksen reunalta satama-altaan yläpuolella, ja kun hän siirsi katsettaan vasemmalle, hän näki Eerikan pyöreät kasvot, jotka tutkailivat häntä uteliaasti. Eerikassa oli jotain, joka toi mieleen tomeran maalaistytön jostain suomalaisesta maalauksesta. Sellaisen, joka asteli hiekkatiellä lypsyämpäri kädessä esiliina viuhkoon askelten tahdissa iloinen hymy punoittavilla kasvoilla. Eerika ei ollut koskaan edes asunut maalla.

”Oletko ihan kunnossa, Veli?” Eerika kysyi. Hänen silmänsä olivat lempeät ja kärsivälliset. Kuin lehmällä.

Veli vain hymähti ja siirsi katseensa takaisin mereen. Hänen mielessään vallitsi edelleen se epämääräisen rohtunut tunne. Hän ei tiennyt mistä se johtui ja oliko sillä ylipäätään mitään merkitystä, puhumattakaan siitä, että olisi osannut kuvailla sitä. Eikä hän edes halunnut.

Eerika katsoi myhäillen häneen ja tuo selittämätön maalaistytöilme vain syveni tämän lämpimissä silmissä. Hän nojautui Veliä kohti, riisui Velin ruman, pyöreäkupuisen New York -lippiksen ja laski sen katukiveykselle. Eerikan karheat sormet etsiytyivät kummastuneen Velin ohimoille ja, selittelemättä, avasivat Velin pään hellästi, paljastaen hänen yhteensotkeutuneet ajatuksensa auringonpaisteelle.

Veli katseli hölmistyneenä, kun Eerika kumartui hänen ylitseen ja lempein käsin kaivoi ajatukset hänen päästään. Ajatukset näyttivät märiltä räteilä, yhteen tarrautuneilta märiltä tiskiräteilä. Eerika levitti ne katukiveykselle ja yritti selvittää niitä, mutta ne olivat liimautuneet toisiinsa liian tiukasti.

”Hemmetti!” Eerika ärähti. ”Eihän tästä selviä ilman ämpäriä.” Niine hyvineen Eerika ponnistautui pystyyn ja juoksi satama-altaan reunaan kiinnittyneen kalakauppiaan veneen luo. Eerikan puhuessa kalakauppiaan kanssa Veli vain istui siinä kiveyksen reunalla tylsästi tuijottaen, pää tyhjänä ja kasa märkiä ajatuksia vieressään. Ajatukset olivat tehneet tumman, kostean läikän kuivalle kiveykselle. Kauppias oli mies ja hänellä oli ahavoituneet kasvot. Nuo kasvot toivat jotain Velin mieleen, mutta hänen ajatuksensa olivat mytyssä kiveyksellä eikä hän jaksanut välittää.

Eerika palasi, hymy kasvoillaan ja ämpäri heilahteli hänen vierellään. Ämpäri oli harmaa, ruostunut peltiämpäri ja Eerika näytti enemmän maalaistytöltä kuin koskaan aiemmin. Hän asettui vatsalleen satama-altaan reunalle ja kurottui alas täyttäen ämpärin vedellä. Puhisten ja punaisiin kasvoin Eerika nosti täyden ämpärin kiveykselle, nosti Velin ajatuskasan syliinsä ja pudotti sen ämpäriin.

Ja Eerika alkoi toimitella pestä Velin ajatuksia. Veli ei oikein osannut tehdä muuta kuin vain katsoa. Tomerasti Eerika hankasi niitä, pyykkäsi kuin suomalainen pyykkimuija sata vuotta sitten. Hänen rinnoissaan oli märkä tahra ajatusläjän jäljiltä, ja hänen vahvat käsivartensa alkoivat vähitellen muuttua ämpäriissä punaisiksi ja rohtuneiksi. Veli katsoi Eerikan kivuliaasti punoittavia käsiä. Eerika oli hyvä ihminen.

Lopulta Eerika nosti ajatukset ämpäristä ja levitti ne tyytyväisenä yksi kerrallaan kiveykselle kuivumaan. Hän hymyili ja hänellä oli hyvin, hyvin kauniit lehmänsilmät. Veli sanoi sen. Eerika nauroi hänelle hyväntahtoisesti.

Ajatukset kuivuivat. Eerika viikkasi ne ja pinosi siististi takaisin Velin päähän. Hän sulki Velin pään hellästi ja Veli tunsu äkisti, että kaikki oli hyvin. Hän tunsu kiitollisuutta, mutta sen ehtisi ilmaista myöhemminkin. Nyt hän ei halunnut ajatella mitään.

Veli poimi kiveykseltä pienen kiven ja heitti sen veteen. Se pomppasi neljä kertaa.

ELISA PÄIVIÖ

Sami Garam

Kerro itsestäsi parilla sanalla näille sivistymättömille ressuukoille, jotka eivät tiedä kuka olet.

Eihän sitä voi parilla sanalla kuvailla. Nimeni on Sami Garam, olen TV-kokki. En voi sanoa olevani työnarkomaani, mutta työhön kylläkin kovasti orientoitunut ihminen, enkä välitä siitä, onko kyseessä duuni vai osa mun elämää, ja juuri siksi me tulimme tänne, koska tämä on minun työpaikkani, täällä Pasilan urheiluhallissa minä pyöritän tätä kahvilaa. Ja vaikkei tällä hetkellä olekaan asiakkaita, niin ei tämä mitenkään masentavaa ole, pikemminkin hyvä vaan. Yleisesti on kuitenkin kaksi asiaa tärkeimpiä, ne on työ ja perhe, ja niiden yhdistäminen on tietävästi kunnon säätämistä, ainaista säätämistä että ehtii tehdä tarpeeksi duunia ja elättää perheen.

Mistä olet peräisin?

Rööperistä. Kun kävin Ressua, niin systeemi meni sillä lailla, että opiskeltiin koulupiireittäin. Nykyään yläasteellekin vissiin haetaan, mutta silloin koulupiirit olivat pysyvämmät ja nämä vaikuttivat myös lukiovalintaan. Punavuoresta lähdettiin, vaarana oli että Norssiin olisin joutunut...

Milloin opiskelit Ressussa?

1980-1986. Aluksi olimme Yrjönkadulla, sitten Kansakoulunkadulla ja vasta yhteisännellä pääsimme varsinaiseen rakennukseen.

Miten päädyit työllistetyksi kulinaristisella alalla?

Siin oli tietysti vähän sattumaa mukana: minun systeri oli ravintola-alalla, ja olihan se sitten helppo lähteä seuraamaan jotakuta, joka antaa vinkin ja neuvoa suuntaa, mutta oikeestaan tämä valinta juontaa juurensa lapsuuteen. Ruoka on aina ollut meillä oleellinen osa elämää, ja minulla on aina tapana sanoa, että ruoka osa sisustusta: se tuoksuu, sitä nautitaan pöydän ääressä pitkään, se näyttää kau- niilta...

Mitenkäs päädyit keittiöstä sitten slangintajaksi?

Olin ollut töissä ravintolassa vähän yli kymmenen vuotta. Jossain vaiheessa ajattelin, että voisin yrittää päästä hieman säännöllisempään työrytmiin, pois vuorotyöstä missä joutuu aina vaput ja pyhät olemaan hommissa. Ja aivan kuin tilauksesta Hesarissa haettiin slangikäöntäjää Aku Ankalle, ja parin mutkan kautta voitin sen kilpailun ja sillä tiellä sitten jatkettiin. Jossakin vaiheessa se slangit meinasi viedä minut kokonaan, mutta ruokapuoli oli sitten vahvempi ja ruokaanhan minulla oli jo koulutus.

Miten päädyit kokkaamaan televisiovastaanottoimeen?

Se tuli oikeastaan slangihomman kautta: olin sellainen sarjakuvatyyppejä, ja minua pyydettiin juontamaan "Suuri Kupla"-nimistä ohjelmaa. Samoihin aikoihin olin mukana radio-ohjelmassa, jossa tehtiin ruokaa.

Mihin kaikkiin sarjoihin olet osallistunut? Yhdistelemällä edellisiä tehtiin sitten "Food Impossible", jossa kokattiin erikoisissa paikoissa. Ruokasarjoja on ollut joku 4-5, pääsääntöisesti perusruokaa, mutta "Food Impossible" lisäksi oli yksi grillausohjelma ja nyt karppausshow. Olin pitkään myös "Huomenta Suomessa" tekemässä suoraa lähetyksiä, se oli kivaa, erilaista tuohon muuhun verrattuna.

Olivatko tulevaisuudensuunnitelmat selvillä jo lukioaikana?

Suunnitelmana oli mennä armeijaan, mutta loppujen lopuksi olinkin siellä vain kolme päivää. Olin sen jälkeen duunissa vähän aikaa hotellissa, josta menin sitten sivariin ja sieltä ravintolakouluun. Sivari oli siihen aikaan 16 kuukauden mittainen, niin siinä oli hyvin aikaa miettiä mitä tekisi, asepalvelushan on nykyään enää noin puoli vuotta, niin ei siinä paljoa miettimisaikaa saa.

Onko sinulla mitään erityisen rakkaita muistoja Ressusta? Tai yleensäkin mitään muistoja sieltä?

Lukio on se aika elämästä, milloin on muutenkin sairaan nastaa elämässä, enkä nosta sitä välttämättä Ressun ansioksi, koska kyllähän muillakin lukiolaisilla pitää olla hauskaa. Mä nyt sattumalta olin kuusi vuotta Ressussa, niin en nyt voisi väittää ettenkö diggais... Mutta jos nyt miettii, mitä siellä oli sellaista, niin olihan meillä rehtori, se vasta oli kova jätkä, nimensä oli... Antero Penttilä, siinä oli siisti jätkä, on kylä delannu jo, mutta Antsu oli aina Antsu.

Mutta sitten oli toisaalta muutamia muitakin: sellainen matikanmaikka, Pajamo, ja toinen oli Saarala - kaksi opettajaa, jotka olivat oikein persoonia. Sitten jos kelaa, että mitä kaikkea lukios, niin meillä oli sellainen voikkamaikka kuin Rauski, eli Esko Rausmaa, taitaa vieläkin olla jossain kuvioissa Ressussa... Rauski oli siitä erikoinen mies, että hän oli tanhustari, ja sitä kautta meidän luokka diggas tanhuja erittäin kovasti, ja me harjoittelimme jo ensimmäisen luokan alussa vanhoja. Oikeestaan vanhojen tanssit oli yksi sellainen tosi nasta juttu. Me harjoittelimme pitkään ja osattiin ne hyvin, ja kundit meidän luokalla halusivat mieluummin pelata pestistä tai tanhuta, kuin pelata jalkapalloa tai lätkää. Että siitä erikoinen porukka. Mutta kyllä se Ressu kokonaisuutena oli nastaa koko ajan, vaikeaa sieltä on nostaa mitään erityistä esille.

Mitä aineita kirjoitit ylioppilaskokeessa?

Kirjoitin pakolliset: pitkä matematiikka, äidinkieli, englanti ja ruotsi. Kyllä minä sitten osallistuin reaaliin, mutta se ei nyt jäänyt mainitsemisen arvoiseksi. Mutta olen ihan tyytyväinen siihen miten meni, pitkästä matikasta tuli C. Ei ole nykyään mitään hajua, miten menisi matikka, tai kun olen tsiigannu nyt kun lapset ovat lukioikäisiä, eli siis Kuopus on ensimmäisellä, niin ei mitään hajua niistä asioista, ovat päässeet vähän unohtumaan nuo matikan jutut... Ja sitten englannista ja ruotsistakin kirjoitin C:t molemmista. Nykyään menisi varmaan vähän paremmin, englanti ainakin. Ja äidinkielestä kirjoitin M:n. Aika lähellä L:n rajaa, jäi muistaakseni kaksi pistettä L:n rajan alle, silloin oli vain pelkkä ainekirjotus. Sekin oli vähän erilainen kuin nykyään, molemmat ainekirjotukset olivat samanarvoisia. Äidinkielen maikka, hänkin oli aika persoona! Hannu Rajas, erikoinen mies.

Mitäs niihin aikoihin puuhattiin kouluajan ulkopuolella?

No en oikeastaan usko, että ne ajat olisivat kauheasti muuttuneet. Olin töissä rautakaupassa, aika monta ressulaista oli siinä, se on nykyään kai Starkki tai joku sellainen. Siellä oli aika monet lauantaisinkin töissä. Aina perjantaisin käytiin radalla, jos oli bileet jossakin niin käytiin siellä, ja jos ei, niin

sitten keksittiin joku paikka, jossa kitattii bissee. Lauantaisin duunin jälkee luultiin, että oltiin väsyneitä, mutta emme sitten oltukaan, ja sitten mentii... Mutta mitäs me, en minä nyt usko että se kauheasti on muuttunut, ainoa asia vain ettei silloin ollut pleikkareita, niitä ei harrastettu. Mutta periaatteessa samanlaista hengailua ja Stadissa pyörimistä. Ja välitunneilla, vaikka me emme saaneetkaan lähteä ulos sieltä koululta, aina välillä me sieltä tietysti karkasimme tarpeen mukaan. Kävimme kahviloissa ja pyörimässä tavarataloissa. Sitten tietysti ne, jotka harrasti ja pelas jalkapalloa, lätkää tai jotain vastaavaa, niin samalla tavalla kuin nykyäänkin, mutta minulla ei ollut mitään tuollaisia erityisharrastuksia. Tyttöjen perässä juostiin myös tietenkin... Mutta luulen että se on aika samanlaista ollut se touhu.

Neuvo nyt lopuksi vielä ressuja valmistamaan kesän kruunuateria, norssia Sami Garamin tyyliin!

Norssi on niin skeidaa, ettei sitä skruudaa vanha Erkkikään. Mutta tota, mä en oo oikeasti maistanut koskaan. En oo uskaltanu. Paha mennä sanomaan, kun en oo norssilainen. Kaikkiha skagaa norssia sen verran, että parempi pitää hantut erossa siitä keissistä kokonaan ja skruudaa vaikka tsö-dee sen sijaan.

ROMAN BELETSKI, VILLE KUMPULAINEN

Kesäinen stadilainen fisuruoka à la Sami Garam:

*Jos nyt puhutaan ihan yleisesti fisusta.
Joo no sit ihan sairaan iisi, nasta staili duunaa fisuu olis sillee,
että stikkaa eldiksen grillii, snadisti salttii siihe fisun pintoihi,
fisuu inee. Ite vetää siinä pari bissee ja odottaa.
Sen jälkee skrudee. Iisii ku mikä.*

Nykypäivän roistoja

Jos Raamattua on uskominen, olemme hurjan kovaa vauhtia matkalla Helvettiin. Tie on alamäkeä eikä synnillä, jolla ratsastamme, ole jarruja. Onneksi voimme pelastua tältä kohtalolta ruksittamalla laatikon Taivaan Käyttöehtosopimuksessa, jossa lukee: "Hyväksyn Jeesuksen henkilökohtaiseksi pelastajakseni." Jos ei kuitenkaan jaksa lukea sopimuksen kaikkia käyttöehtoja eikä halua allekirjoittaa jotain, mistä ei ole varma, niin minulla on vähintään yhtä hyvä ratkaisu. ESA TURKULAINEN

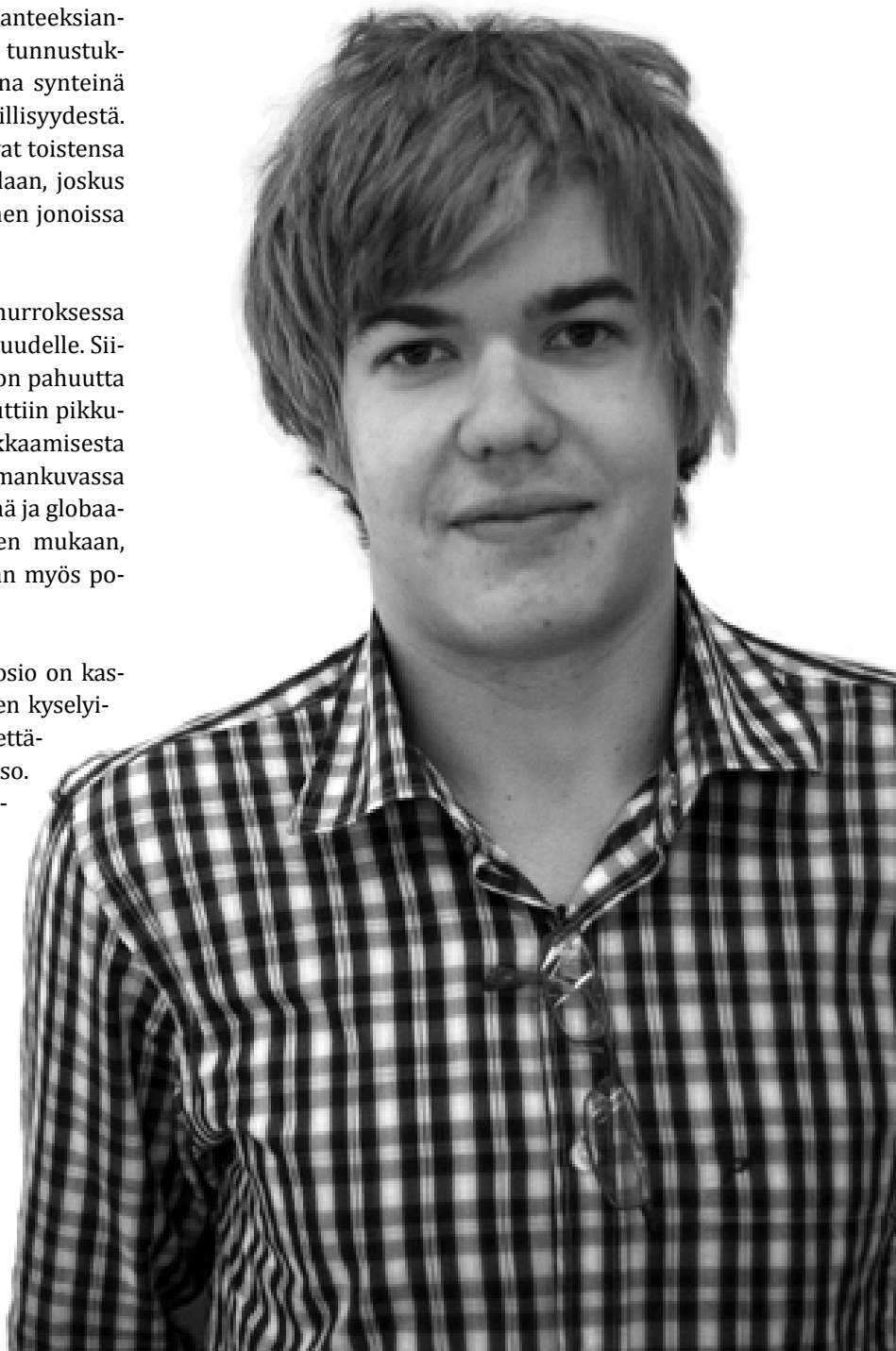
Kuvittele maailma, jossa et olekaan paha ihminen. Se on hyvin suurella todennäköisyydellä juuri tämä. Vaikka olisit valehtelija, jumalanpilkkaja, varas tai sadisti, syntejäsi ei tarvitse sovittaa ristillä (vakavammassa tapauksissa sovitus hoidetaan kansallisen oikeusjärjestelmän kautta). Nykyaikainen moraalifilosofia on edennyt siihen pisteeseen, jossa ihmisen sisäinen maailma ja sen heikkoudet tunnetaan niin suurella luottamuksella, että voimme sanoa: niin kuin jokainen on erehtyväinen logiikassa, niin on hän erehtyväinen myös moraalissa. Ihmisillä on hämmästyttävä anteeksiantannon kyky, joka kumpuaa siitä yksinkertaisesta tunnustuksesta, että kaikki edellä mainitut, ennen suurina synteinä pidetyt attribuutit, ovat sivutuotteita inhimillisyydestä. Kukaan ei ole täydellinen, ja siksi ihmiset jatkavat toistensa sortamista päivä toisensa jälkeen, joskus tahallaan, joskus vahingossa. Esimerkiksi kelvannee yksinkertainen jonoissa kiilaaminen.

Toisena tekijänä kulttuurienvälisessä moraalinmurroksessa on silmien avautuminen pahuuden moniulotteisuudelle. Siinä vaiheessa, kun huomattiin, että maailmassa on pahuutta niin monella muullakin kuin yksilötasolla, luovuttiin pikku-maisuuksista kuten valehtelijan kielen irtileikkaamisesta (vaikkakin viiveellä). Nykyaajan ihmisen maailmankuvassa suurimpia saatanoita ovat mm. pankkijärjestelmä ja globaalisoituneet massiiviset yritykset. Vaihdellessa sen mukaan, keneltä kysytään, suurta ristiä kantavat osaltaan myös poliitikot ja VR.

Samassa aikahaarukassa Internet-piratismin suosio on kasvanut, ja viime aikoina julkaistujen naistenlehtien kyselyiden mukaan 30 prosenttia naisista uskoo, ettei pettäminen ole "niin paha juttu", jos kumppanilla ei seiso. Näyttää siltä, että pahuuden painotaakka on siirtynyt (käyttääkseni taloustermejä) neljänneltä sektorilta julkiselle sekä yksityiselle sektorille.

Tämä ei kuitenkaan tarkoita, että yksittäisillä ihmisillä olisi erityisoikeuksia pahantekoon. Siinä missä kehitysmaita sortavista yrityksistä tehdään mediassa hirviöitä, voivat yksityishenkilötkin nousta samanlaiseen hirviöstatukseen jos oikein omistautuvat sille. Viime vuonna Anders Behring Breivik opetti tämän meille kaikille. Ja vaikka emme olisikaan Breivikin kaltaisia ihmistä muistuttavia painajaisia, tulee edelleen muistaa, ettemme ole puhtaimpia pulmusia.

Tieto siitä, että virheemme ovat anteeksiannettavissa, ei anna oikeutta hyväksikäyttää tuota ymmärtäväisyyttä. Vaikka nykypäivän roistot saattavatkin pesiä muualla kuin normaalissa perheyksikössä, tulee jokaisen itse pitää huoli omatuntonsa puhtaanapidosta. Onhan sentään suotavaa tehdä hyvää pahan sijasta: ansiomme ovat loppupeleissä meidän omiamme.

Vuosikatselmus

Taas on yksi kouluvuosi takana ja kesäloma edessä. Lukukaudella 2011–2012 on sattunut ja tapahtunut kaikenlaista, mistä OPKH on omalta osaltaan vastannut. Ennen kesälaitumille kirjaamista onkin hyvä muistella, mitä kaikkea on tullut koettua. KIA TIMONEN

Koulutyö alkoi elokuun puolessa välissä. Ressukoiden kesäilmiö sai kuitenkin kannatella itseään aina lokakuuhun asti ennen ensimmäistä piristysruisketta terveyspäivänä 12. lokakuuta, jolloin jokainen sai osaltaan rypeä viime vuosilta tutuissa ja terveyttä edistävissä perinteissä. Oppilaskunnan hallituksen jumppatuokio vetreytti sekä ruumista että mieltä, ja kortsujuoksu oli päivän ehdoton kohokohota. Eikä haitannut, jos sai mukaansa ilmaisen porkkanan.

Ressut pääsivät seuraamaan presidenttiehdokkaiden valtataistelua eturivistä Ressun presidenttipektaakkelissa heti marraskuun alussa. Valtakunnallisiin medioihin asti levinnyt tapahtuma houkutteli paikalle sekä nykyisiä että vanhoja ressuja. Paikalla olivat ehdokkaat Biaudet, Väyrynen, Niinistö, Haavisto ja SDP:n ehdokkaan edustaja Jungner.

Joulukuussa OPKH teki parhaansa pitääkseen joulun ressujen mielissä. Joulukorttipajassa kuka tahansa saattoi askarrella ystävälle, tutulle tai tuntemattomalle jouluyllätyksen; ennen joululoman alkua järjestettiin eksoottisia esityksiä pursuileva joulujuhla; ja mikä tärkeintä – tai ainakin melkein – Christmas Lounge 5. joulukuuta tarjosi oivan mahdollisuuden päästellä höyryjä edellisen jakson koeviikon jäljiltä.

Politiikasta kiinnostuneita ressuja hemmoteltiin jälleen loman jälkeen tammikuun varjovaaleilla. Yllätyksiä ressujen poliittisista näkemyksistä ei ilmaantunut: vaalien ääniharava oli Pekka Haavisto 51,9 %:lla äänistä, ja toiseksi sijoittui Sauli Niinistö ääniprosentillaan 32,7. Muiden ehdokkaiden yhteisäänimäärä oli 15,4 %.

Kalevankadulla vietettiin syntymäpäiviä 19. tammikuuta, kun Ressun lukio täytti 121 vuotta. Tavanomainen koulutyö sai hetkeksi jäädä, kun ressuille järjestettiin pajamuotoista toimintaa kuten lautapelejä, shakkiturnaus ja hierontatuokioita. Päivän suurimmaksi haasteeksi jäikin pisteistä toiseen suunnistaminen ja opettajien allekirjoituksen kerääminen – tai väärentäminen.

Illalla koettiin yhteisiä prinssi- ja prinsessahetkiä, kun ressut laittautuivat Ressun päivän tanssiaisia varten. Hienostuneet juhlamenot, tanssin pyörteet ja yleinen tunnelmallisuus jäivät varmasti jokaisen tanssiaisiin osallistuneen mieleen.

Tie ressun sydämeen kulkee vatsalaukun kautta – ja jos näin ei ole, niin maaliskuussa meitä hemmoteltiin väärin menetelmin. Luomu- ja lähiruokaviikko avasi kevätkauden Ressun keittiössä, ja jotkut kenties muistavat viikon ruokalistalta ainakin fisuburgerit, jotka herättivät sekä ihastusta että vihastusta – tai makaronilaatikon, jossa mitään eroa tavalliseen ei ollutkaan.

Perinteikäs kulttuuriviikko oli tänä vuonna kolmipäiväinen ilotulitus tasa-arvoa, kansainvälisyyttä ja designia. Keskiviikon pukuteema oli tasa-arvoisen mustavalkoinen – ja sitä noudattivat yhtäläisen

tasa-arvoisesti ainakin kaikki oppilaskunnan hallituksen jäsenet. Lisäksi SETA ja Suomalainen naisliitto pitivät odotettua enemmän yleisöä keränneen keskustelupaneelin.

Torstai keskittyi designiin, ja ressuilla oli muun muassa mahdollisuus osallistua Kopin sisustussuunnittelukilpailuun, ideoida Guggenheim-museota ja leikellä itselleen moderneja jätessäkkivetimiä. Mikä yhteys tällä on siihen, että Guggenheim-projekti kaatui, sitä emme koskaan saa tietää. Perjantaista yleiseen tietoon jäi vain, että vohvelit loppuivat ennen ruokavälituntia – mutta muutakin tapahtui: etnisyyden pukukoodia noudatti jälleen useampi ihminen, ja aulaassa kansainvälisyyttä käsiteltiin keskustelupaneelissa.

Ressuun eksyneitä bilehileitä hellittiin Venue-klubilla järjestetyissä Ressu Goes Nightlife -tapahtumassa. Bileiden järjestämiseen kuluneiden voimavarojen suhde siihen, kuinka paljon siitä jäi ressujen muistoihin, on jokseenkin negatiivinen. Silti on varmaa, että ressut tarvitsivat tätä tilaisuutta kerätäkseen voimia kevätlukukauden viimeisiin ponnisteluihin.

Tie ressun sydämeen kulkee vatsalaukun kautta.

Tätä kaikkea tämän vuoden oppilaskunnan hallitus on saanut aikaan. Katsotaan, mihin seuraava hallitus pystyy.

Some Animals Are More Equal Than Others

I have something to say about men and women, which probably won't be all positive. Also, I don't want to just shoot from the bush. Therefore, let me introduce myself: I am Bob, but you can also call me Bobby. And I, Bobby, have something to say.

Equality is a fascinating ideal, which should be pursued by all means necessary to turn it from an ideal to reality. Humans are all equal: we are born alone and we sure as hell die alone. Equality does not however have an on and off switch; it cannot be reinstated and undone when one pleases. I'm worried how often this happens. An example: the Finnish army is a requirement for all male Finns, yet it is voluntary for women. Ahaa, you might say, women are not as strong as men and therefore shouldn't be forced. Femininity is not feebleness, and women shouldn't see themselves as inferior. Skitsamma, as men can do, women could apply for civil service. It is not necessary to carry a gun to serve the country, so why shouldn't some sort of work for the country be applicable equally to citizens? Equality shouldn't be all take and no give, it should work both ways. It is old-fashioned thinking to say that women should stay home, but it is also old-fashioned to say that only men have to serve the country in some way.

Going with equality, there's the idea of a woman's euro only being 80 cents, which regularly accompanies the "tasa-arvoa, perkele!" cries. I read upon this, and found that it was true. Here are statistics from the Tilastokeskus-study in 2006. Women in Finland make 77% of what men do at work per year, but this is what they make all together. Women work 77% as much in time as men do. Thus, men and women make around the same amount of money per hour. However, this does not cover men's forced labour in the army, at low wages, lifting the women's Euro to 102

cents per man's Euro. So congratulations Finnish women, you are the first to earn more per hour than men do. Now stop complaining that men are favoured unfairly at work, when in fact it is us who should complain.

There's a saying that chivalry is dead. Could be so, I for example might have not sometimes been as gentleman-like as I should have. The reason for this is not only found in men. I like feeling like a sir, opening doors, being polite. This makes me feel good inside. I not only don't mind doing it, I like doing it. However, men need gratification for this. We are like kids; it does wonders when you pat us on the head. When I open a door, say thank you, don't just slip through. I agree that men should show chivalry, but women should also show gratitude for this. Let's call this ladyship. We might not do enough, we are still working on it, but is it so hard to be grateful for what men do for you, verdammt nochmal? We show chivalry out of choice, and even though chivalry might seem a necessity nowadays, it would be fucking fantastic if you could even recognize that we choose to be gentlemen.

This is all I had to say, and I hope it made some sense. Finally, don't take this too much to heart, and by all means, don't try to lynch me or burn me on a stake; I'm too tall to be hanged off a tree, and I don't burn too well.

Yours truly,
Bobby

P.S. I was told that I could write in any language I wanted, so I wrote in four. How do you like them apples?

Onko sinulla jotain, mistä haluat valittaa? Asioita, jotka painavat mieltäsi? Ajatuksia, jotka haluat saada ulos - kenties jopa painettaviksi?

Kirjoita Hampaankolossa-teksti Sinua häiritsevistä aiheista ja lähetä se osoitteeseen parskeita [at] gmail.com. Sinulla on erittäin hyvät mahdollisuudet saada nimesi lehteen! Muista, että tekstin tulee kuitenkin olla hyvän maun mukainen ja mahtua yhdelle sivulle.

Ressu Travel Company

Ressu Travel Company esittelee teille tulevan kesän kuumimmat lähdöt ja lomakohteet. Jos toimit nyt, saat mukaasi myös upean kumiankan. VILLE KUMPULAINEN, ROMAN BELETSKI

Itä-Pasila

Itä-Pasila, tuo Kanta-Helsingin helmi, on houkuttanut maailmanmatkajiaan maailmankuululla arkkitehtuurillaan, sekä kulttuurillisesti värikkäällä alkuperäiskansallaan jo vuosien ajan. Joka sesonki tuhansia turisteja saapuu Itä-Pasilaan pelkästään nähdäkseen nämä majesteettillisesti kohoavat rakennukset, katutasen yläpuolella kulkevat idylliset kävelykadut, sekä tietenkin kokeakseen sen uniikin hengen, joka Itä-Pasilassa vallitsee. Urbaani ilmapiiri ja betonin kauneus on jokaisen valokuvaajan suuri unelma!

Majoitus: *Böle Inn* - Klassiseen pasilalaiseen tyyliin rakennettuun struktuuriin sijoittuva Böle Inn soveltuu yhtä hyvin sekä riehakkaille lapsiperheille kuin rauhallisille vakavamielisille kaupunkilomailijoillekin; Böle Innistä löytyy varmasti oma kolkka ja tekemistä jokaiselle. Ullakkokerroksen vesipuisto tuottaa riemastuttavia hetkiä niin lapsille kuin aikuisillekin. Ympäri hotellia on lukuisia baareja ja kahviloita, ja vastaanoton vierestä löytyvä turkkilaishenkinen kahden Michelin-tähden ravintola "Pasilan Kebab" tyydyttää varmasti vaativimmankin aterioijan tarpeet.

Monien erilaisten kulkuyhteyksien läheinen sijainti tekee Böle Innissä asumisen helpoksi niin kaupunki- kuin rantalomailijallekin. Raitiovaunulla pääsee vaivattomasti Helsingin keskustaan, ja lähijunaliikenne kuljettaa kauemmaskin. Mittavat bussiyhteydet auttavat myös vaikeasti saavutettaviin kohteisiin kulkemista. Erinomaiset ajanvietekohteet, kuten Messukeskus, puistikot ja Lidl sijaitsevat kaikki kävelymatkan päässä.

Standard-huoneen varusteluun kuuluvat kaksi queen-kokoista sänkyä, satelliittitelevisio, jääkaappi/mini-baari sekä ilmastointi. Kylpyhuoneesta löytyvät kaikki tarvittavat hygienianylläpitovälineet sekä pyyhkeet.

Hotellin presidenttisviitit ovat kattokerroksessa, vesipuiston yläpuolella. Näiden varusteluun kuuluvat standard-varustelun lisäksi kaksoislaajakulmatelevisio, sohvaryhmä, useita lisähuoneita, kattoterassi, jossa poreamme, henkilökohtainen funkadelic club band sekä oma keittiö kera ammattikokin.

Merihaka

Merihaka, yksi Helsingin kauniimmista kaupunginosista, kutsuu maailmanmatkajia taas tänäkin kesänä korkeiden tornitalojensa suojaan. viehättävät pienet puistikot ja betoniviidakot ovat erottamaton osa elämää Merihaassa. Tule ja koe!

Majoitus: *MH Business Center & Hotel* - Saman katon alle sijoittuvassa hotellissa, ostoskeskuksessa, toimistorakennuksessa ja ravintolamaailmasta avautuvat mielettömät mahdollisuudet niin hupi- kuin työmatkoillakin oleville asiakkaille. Fasiliteetin yläkerroksista löytyvät lukuisat ravintolat tyydyttävät kenet tahansa, ja katolla sijaitseva 360 astetta akselinsa ympäri pyörivä kahvila/baari tuottaa varmasti muhkeat näköalat nautiskelijoille. Kauppakeskuksen liiketarjonta on häkellyttävä, täältä löytyy kaikki vaatteista elektroniikkaan ja palveluihin: parturi-kampaamot, pesulat, valokuvaus jne. Toimistoalueelta saa helposti vuokrattua kokous- ja seminaaritiloja yksityiseen ja julkiseen käyttöön.

Kompleksi on helposti saavutettavissa, kuten koko Merihaan alapuolelta kulkevilla busseilla, sekä lähellä sijaitsevalta Hakaniemen torilta raitiovaunulla ja metrolla. Kaikki nähtävyydet ovat aivan lähistöllä, suurin osa tarvittavasta oikeastaan löytyykin hotellirakennuksesta. Lähistöllä on kuitenkin myös erillinen ostoskeskus, urheilutalo sekä ro-

manttinen rantapromenadi, jonka varrella on aina ihastuttavia pieniä kuppiloita.

Standard-huoneen varusteluun sisältyvät kaksi queen-kokoista sänkyä (mahdollisuus lisäsänkyyn), televisio, jääkaappi sekä imastointi. Kylpyhuoneessa ovat hygieniänylläpitovälineet. Osasta huoneista avautuu päätähuimaava merinäköala, toisista taas on kaunis näkymä Helsingin keskusta.

Kontula

Kontula, Itä-Helsingin tähti houkuttaa vuosi vuodelta rauhallista lomaa hakevia perheitä rentouttavilla kylpylähoteleillaan ja idyllisillä kävelykaduillaan. Totaalinen relaxsaatio ja mukavuus ovat avainsanoja lomalla Kontulassa.

Majoitus: *Kontula Pearl Inn & Spa* - Suuren ulkoilualan ympäröimä Kontula Pearl on oivallinen valinta heille, jotka aikovat lomallaan rentoutua ja unohtaa arjen huolet. Rauhallinen ilmapiri ja mukava henkilökunta tekevät lomasta unohtumattoman. Laaja kylpylästö tarjoaa asiakkailleen uskomattoman valikoiman erilaisia saunoja ja mineraalialtaita, hieronta-, hyvinvointi- ja kauneudenhoitopalveluita. Lähellä ovat myös kaikki parhaat ruokapaikat, kuten "Kontulan Pizza ja Kebab" sekä "McDonald's".

Kontulan keskuksessa sijaitsevan kylpylähotellin lähistöllä on kaikki tarvittavat palvelut, kaupat ja ravintolat sekä kulkuyhteydet: Kontulan kauppakeskuksessa on metroasema, jolta pääsee helposti Helsingin keskusta, sekä monet eri bussipysäkit. Lähistöllä on myös paljon erilaisia ulkoilu- ja ajanviettoalueita, joissa mittavat urheilu- ja itsensä toteuttamismahdollisuudet.

Huoneiden varustelu: Standard-huoneen varusteluun kuuluu kaksi queen-kokoista sänkyä (mahdollisuus lisäsänkyyn), televisio, jääkaappi, henkilökohtainen poreallas sekä ilmastointi. Kylpyhuoneessa oma sauna sekä hygieniänylläpito- ja ihonhoitotarvikkeet. Perhehuoneet ovat kaksihuoneisia ja sisältävät yhteensä neljä sänkyä.

Retket

Klassinen kierros kaupungissa

Retki alkaa Helsingin keskustan kenties merkittävimmältä nähtävyydeltä, Helsingin reaalilyseon rakennukselta. Tämän jälkeen kierrämme ympäri keskustaa kaksikerroksisella bussilla, jossa on kuulokkeiden välityksellä toimiva opastus suomen ja saamen lisäksi unkarin, swahilin, kymrin, katalaanin sekä georgian kielellä. Eräitä kierroksella nähtäviä kohteita ovat Tuomiokirkko ja Senaatintori, Kauppatori sekä nähtävyyksiin lukeutuva Rautatieasema. Jokaisessa kohteessa retkeilijöillä on mahdollisuus itsenäisesti tutustua kohteeseen paikan päällä. Kierros päättyy kahden tunnin pysähtymiseen keskustan Stockmannilla, jossa retkeilijät voivat käyttää viimeiset voimavaransa kaikkien nähtävyyksien hyödykkeiden ja turhakkeiden hankkimiseen.

Retken hinta kattaa kuljetukset sekä ateriointi ravintolassa kaupungin keskustassa (juomat ostettava erikseen). Lähtö aamulla hotellin edestä klo 09.00, paluu illalla klo 18.00.

Arkkitehtuuribongaaajan unelmakierros

Retken aikana kierretään lukuisia erilaisia arkkitehtuurillisia merkkirakennuksia. Aloitamme klassisista rakennustyyleistä, joita on parhaimmillaan Helsingin keskustassa; alun keskustakierros suoritetaan polkupyörillä. Keskustan helmet nähtävämme siirrymme nykyaikaisempien rakennustyylien pariin, joista on aivan välttämätöntä nostaa esille Töölössä useasti havaittava funktionalismi. Kierros päättyy lähiökierrokseen bussilla, josta ihaillaan kaunista suomalaista elementtirakennustyyliä.

Retken hintaan sisältyvät vuokrapolkupyörät, bussikuljetukset sekä ateriointi kahdesti Helsingin ravintoloissa (juomat ostettava erikseen). Lähtö aamulla hotellilta klo 08.30, paluu illalla klo 21.00.

Retkeä varten tarvitaan vaatetus, joka sopii kevyeseen urheiluun sekä peruskunto, jota riittäisi noin viiden kilometrin polkupyörälenkkiin.

Vielä ennen kuin loma alkaa

Se kumma teatterilainen oli kadonnut. Taas.

Oli toiseksi viimeinen koulupäivä. Seuraavana päivänä olisi kevätjuhla, ja sitten alkaisi kesäloma. Aamun ensimmäiseen oppituntiin oli vielä vähän aikaa ja oppilaat nauttivat lämpimästä auringonpaisteesta. Kesän lämpö oli jo saapunut, eikä ketään olisi enää kiinnostanut opiskella.

Siiriä ei näkynyt missään koulun pihalla, vaikka olin etsinyt häntä katseellani jo hyvän aikaa.

Olin tajunnut pian teatterin "bileiden" jälkeen, että

Siiri kävi samaa lukiota kuin minä. Tai tarkemmin ottaen Siiri sen oli tajunnut ensin. Minä vain olin juttelemassa välitunnilla parin tuttuni kanssa, kun kuulin, kuinka joku huusi nimenäni. Olin ennättänyt juuri kääntyä nähdäkseni pirteän ja pitkähiuksisen tytön edessäni.

"Hei! Miten menee?" Siiri oli kysynyt iloisesti hymyillen.

"Mitä sä täällä teet?" minä taas olin kysynyt järkyttyneenä. Siiriä nauratti. Hän taisi luulla, että yritin pilailla.

"Opiskelen. Entäs itse?" hän oli vastannut.

"Miksi me ei olla ennen nähty?" olin pohtinut ääneen.

Siiri kohautti olkapäitään. "Iso koulu, paljon ihmisiä, liikaa kerroksia."

Sen jälkeen näinkin häntä lähes joka päivä. Useimmiten ehdimme vaihtaa pari sanaa, mutta joinakin päiviä hän vain vilahti jossakin näkökenttäni laitamilla.

Yksi asia ei kuitenkaan koskaan ollut tullut puheeksi: puhelinnumero tai muu vastaava sähköinen yhteydenpitoväline. Lyhyet välitunnit ja erilaiset lukujärjestykset eivät juurikaan jättäneet paljon aikaa pidemmille keskusteluille. Lisäksi asuimme aivan eri suunnissa ja häntä kiusasivat tiukat bussiaikataulut. Myös teatterin seuraava esitys teki tuloaan, eli sielläkin tehtiin enemmän kuin juteltiin.

Lopulta vielä se tosiasia, että en vain ollut kehdannut pyytää. En tiedä miksi.

Kello soi ensimmäisen kerran. Tutkailin pihaa vielä viimeisen kerran, ja kun Siiristä ei näkynyt jälkeäkään, luikin nopeasti sisälle.

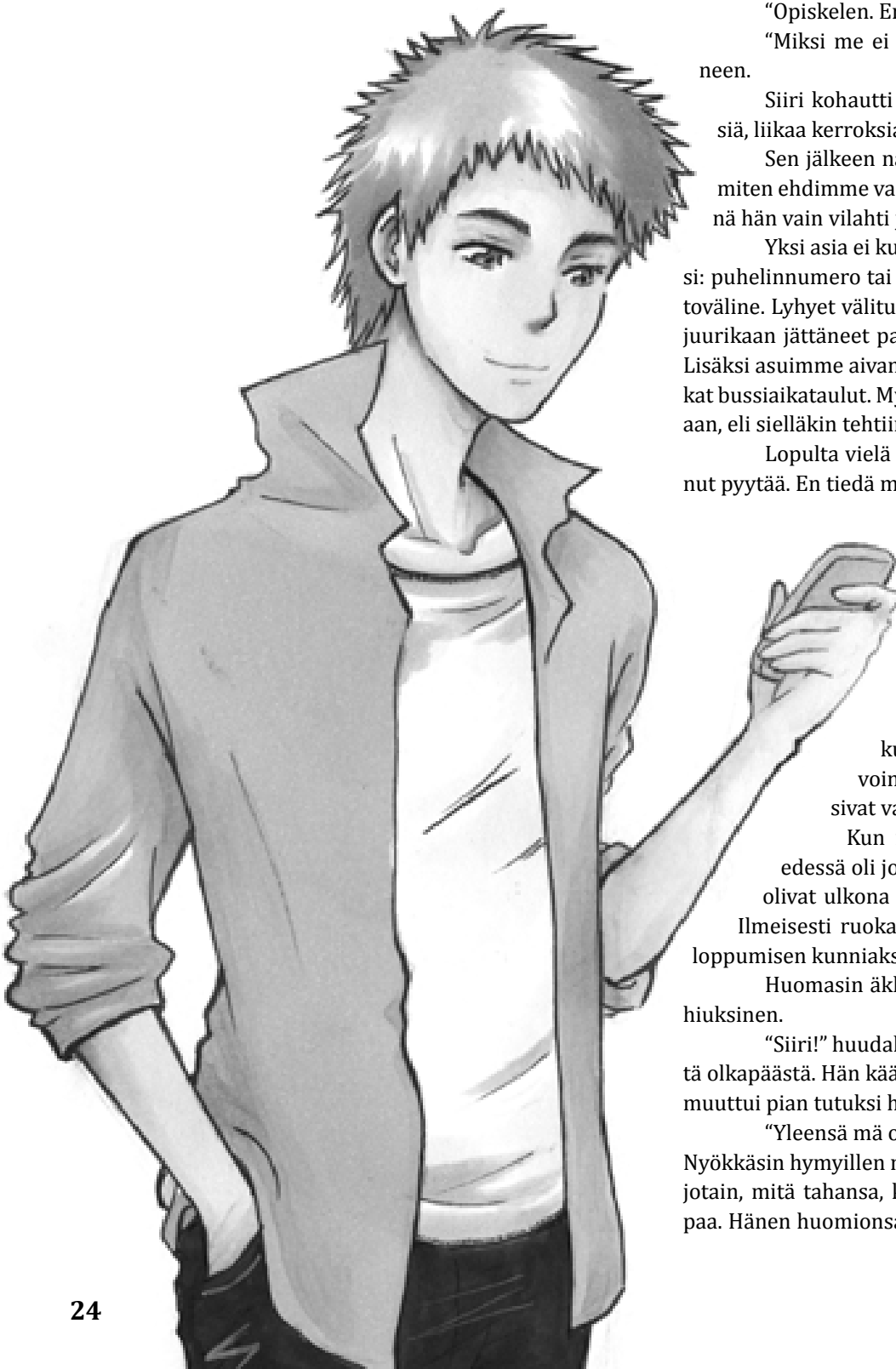
Aamun oppitunnit matelivat hiljalleen eteenpäin. Opettajat eivät juurikaan yrittäneet opettaa mitään, kun oppilaat tekivät selväksi, että ei voinut vähempää kiinnostaa. Kaikki halusivat vain ulos vapaiksi.

Kun ruokatunti vihdoinkin alkoi, ruokasalin edessä oli jo pieni ruuhka. Voisi luulla, että kaikki olivat ulkona nauttimassa auringosta ja jäätelöstä. Ilmeisesti ruokalassa oli jotain todella hyvää koulun loppumisen kunniaksi.

Huomasin äkkiä, kuinka ohitseni kulki tuttu pitkähiuksinen.

"Siiri!" huudahdin vähän liian kovaa ja tarrasin häntä olkapäältä. Hän kääntyi ja hänen hämmentynyt ilmeensä muuttui pian tutuksi hymyksi.

"Yleensä mä olen se joka huomaa ensin", hän totesi. Nyökkäsin hymyillen myöntävästi. Aioin juuri kysyä häneltä jotain, mitä tahansa, kun joku huusi häntä jostain kauem-paa. Hänen huomionsa kiinnittyi jonnekin väkijoukon taak-

se. Muutaman metrin päässä seisoj melkein kaksimetrinen poika, joka viittoj Siiriä luokseen.

“Oho”, Siiri mutisi. “Sori, mutta mun pitää mennä. Oli kiva nähdä!” hän sanoi ja sukelsi ihmisvilinään poikaa kohti ennen kuin ehdin saada sanotuksi yhtään mitään..

En nähnyt Siiriä enää ruokailun jälkeisinä välitunteina.

Loppupäivän sätin itseäni hiljaa mielessäni siitä, että en ollut saanut suutani auki koko päivänä. Ei, ei vain koko päivänä, vaan koko vuonna. Meillä oli yhteinen harrastuskin, ei se olisi voinut olla niin vaikeaa.

Kun koulu vihdojn päättyi, muut oppilaat suorastaan hypähtelivät ulos. Minä taas maleksin hitaasti. Taisin vielä toivoa, että törmäsin Siiriin, vaikka turhaahan se oli. Hänen kaltaisensa tyttö tanssisi ensimmäisten joukossa pois ankeasta koulurakennuksesta.

“Hei! Onko sulla aikaa?” kuului tuttu ääni yllättäen selkäni takaa.

Käännyin ympäri tyrmistyneenä. Siinä Siiri seisoj.

“Siiri! Mitä sä täällä vielä teet?” kysyin hämmästyneenä.

“Lainaatko kännykkääsi?” Siiri kysyi. Kaivoin kännykkäni taskusta ja hän sieppasi sen saman tien.

“Hassua, koko vuosihan tässä ollaan moikkailtu ja juteltu ja vieläpä sama harrastus, eikä olla edes puhelinnumeroita vaihdettu. Mä oon kyllä varmaankin perheen kanssa mökillä koko kesän, mutta jos joskus vaikka tultaisiin kaupunkiin niin voitaisiin tavata tai jotain...” Siiri puhua papatti samalla kun näppäili ilmeisesti omaa numeroaan kännykkääni.

“Kuka se poika muuten oli, siellä ruokalan edessä?” kysyn, ikään kuin vain ohimennen.

“Ai se... Mun isovelj. Joidenkin mielestä se näyttää aika pelottavalta, mutta se on oikeasti tosi kiva tyyppi”, Siiri vastasi.

“Oletko sä vapaaehtoisesti sun veljen kanssa?” kysyin kummastuneena.

“Tietenkin”, hän vastasi ja näytti yhtä kummastuneelta. Tuijotin häntä hetken, mutta hän vaikutti olevan tosissaan.

“Just”, sanoin, kun en muutakaan keksinyt parin sekunnin jälkeen.

“Ole hyvä, tallensin mun numeron”, Siiri sanoi lopulta ja ojensi kännykkäni takaisin. “Soita tai lähetä tekstari joskus, mun pitää nyt mennä”, hän jatkoi ja lähti sitten harppomaan nopeasti pois päin.

Jäin hetkeksi seisomaan siihen vähän hölmönä. Sitten aloin hitaasti näpytellä numeroita ja lähetin tekstiviestin.

Hyvää kesää! :)

Lähdin sitten kävelemään vastakkaiseen suuntaan, kohti keskustaa. Kohta kännykkäni värisi. Minua alkoi väkisinkin hymyilyttää, vaikka vastaus oli niin lyhyt.

Samoin!! ^^ <3

AURORA LIPIÄINEN

School's Out!

Put on your shorts and run in the fields, summer is here! However, life as a scholar is like in a Teleshop advertisement: "But wait, there is more..." MARKUS MYLLYMÄKI

School's out for summer, and for the lucky ones, school's out forever. Naturally, the national curriculum students have already been out, improving their chalk-white tans. But when you are reading this, the IB2s have just finished their finals and deservedly go into a summer without another school year looming; they are free. But wait, there is more. Although another school year might seem bad, there is at least something certain in your lives, it can be tough to live with an uncertainty of what you want to do with your life. You have free will, but you also have the pants on now; you have to make decisions. Every cloud has its silver lining. We who still have school next year do not have to worry of the future; we know we have a certainty of a grueling year ahead. But there is something nice in certainty.

This might be a horribly insensitive analogy towards the Arabs who have fought for democracy over the past years, but we in Ressu have an annual IB Spring. Everything changes during the spring for us. The IB2s are free, we IB1s will have a whopper of a year ahead of us, the pre-IBs will start the actual IB (you are not IBs yet, moonpies) and we get a new batch of blue-eyed 9th graders taking the entrance exam, the fittest surviving to Ressu. If you are reading this, you probably passed and got this magazine while handing in your report card. On behalf of all Ressu, welcome. I hope you will become less cynical than your predecessors.

Summer means catching up with friends. Summer means taking a well-deserved break. But wait, there is more. For me, summer also means trying to get a summer job. Summer also means doing the damn Extended Essay. Summer also means going to driving school. Summer also means picking myself up from a whirlwind of a year. Then you notice that days go by with work, and you can't help but wonder, why can't summer be like it was when I was young? Can't it mean so much free time that you are bored of thinking of how bored you are? Could it not be a time without routine? Could it be "places to be and people to see", not just more work and deadlines? When you come to this age, you notice that summer has changed irreversibly; the old times never come back.

It is the evening of the day/I sit and watch the children play/Doing things I used to do/They think are new/ I sit and watch as tears go by. This is my message to the current and future pre-IBs: enjoy the summer, don't think about what is about to come. Whatever will be, will be. Think about it: if you are too anxious about the future, you forget to enjoy the present. Therefore you live neither in the present, nor the future. And when you die (start IB1) you will never have really lived.

Simply, get off your ass and enjoy the summer while you still can!

Ressujen kesän kohokohtia

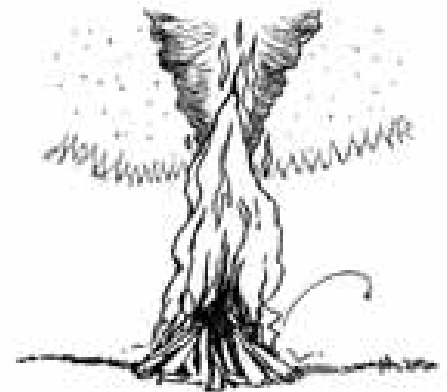
31.5. Kamppailupäivä

2.6. Ylioppilasjuhla
- kesäloma alkaa!

4.6. Metallica Sonispheressä

14.6. Yhteishaun tulokset julkaistaan
(Ressu voittaa Norssin!)

23.6. Juhannusaatto

25.6.-1.7. Helsinki Pride

27.7.-12.8. Lontoon kesäolympialaiset

13.8. Koulu alkaa!

12.8. Madonnan konsertti

Sanottua

Koska opettajatkin ovat vain ihmisiä.

"Densityhan on suomeksi 'tanskalainen kaupunki.'"

"Älä nyt mieti! Tänään ei mietitä, ollaan lomatunnelmissa."

"Tulitko junalla vai tulitko ihan muuten vaan myöhässä?"

"Pitää olla varovainen. Tulee merijalkaväen tyypit ja vie mut johonki Guantanamoon."

"Ai pirsskatti, kuvas on virhe! Polttakaa kirjat!"

"Yleensä varapresidentin suurin ongelma on se presidentti, etenkin jos se elää."

"Mä en tiiä, puhunks mä aina totta, mutta lähellä mennään."

"Jos tulevat risteilyltä takas. Ettei käy Titanickeja."

"Jack Silvan vakoilee Japanissa Amerikan laskuun. Fiktiivinen nimi. Suomalaiset heittää lättyy suomeksi niin japanilaiset on ihan että mitä helvettiä."

"Nähdään vapunaattona, tuokaa serpentiinit."

"Menkää hiljaa, ettei Ari H. huomaa, et mä päästin teiät aikasin."

"Kirjoittakaa kaverille lappuja! Ennen vanhaan, kun ei saanu puhua tunnilla, kirjoitettiin lappuja. Se on edelleen ihan hyvä keino. LAPPUJA!"

Video: "Alkoholi piti minut käynnissä."

Ope: "Tota vois kutsua suomalaiseksi malliksi."

"Ein homogenisch... Mikä on 'kenttä' saksaksi? Felt! Ja!"

"Hauskaa sotaa! Se lähti liikuntatunnille."

"Kauhee kun aika menee teiän kanssa niin nopeesti kun te ootte niin mukavia. Mitä? Ei ollu sarkasmia!"

"Te ootte oppinu tunteen mut kun iskette mun heikkoon kohtaan."

"Suosittelen teille, hyvät oppilaat... tai oikeastaan kaikki oppilaat."

"Sen vastanäyttelijä yhessä leffassa oli simpanssi. Mä en muista sen simpanssin nimeä, mut se oli aika hyvä."

"...Ja täällä tapahtuu pilvisalamia... pilvisalamia... makkaraa..."

"Hauki yrittää soittaa apua katiskasta. Sen takia kalat just jää katiskoihin. Faradayn häkin juttu perustuu just siihen, että se on niin hyvä pyydystämään kaloja."

"Vi ska titta på tammönen kuva."

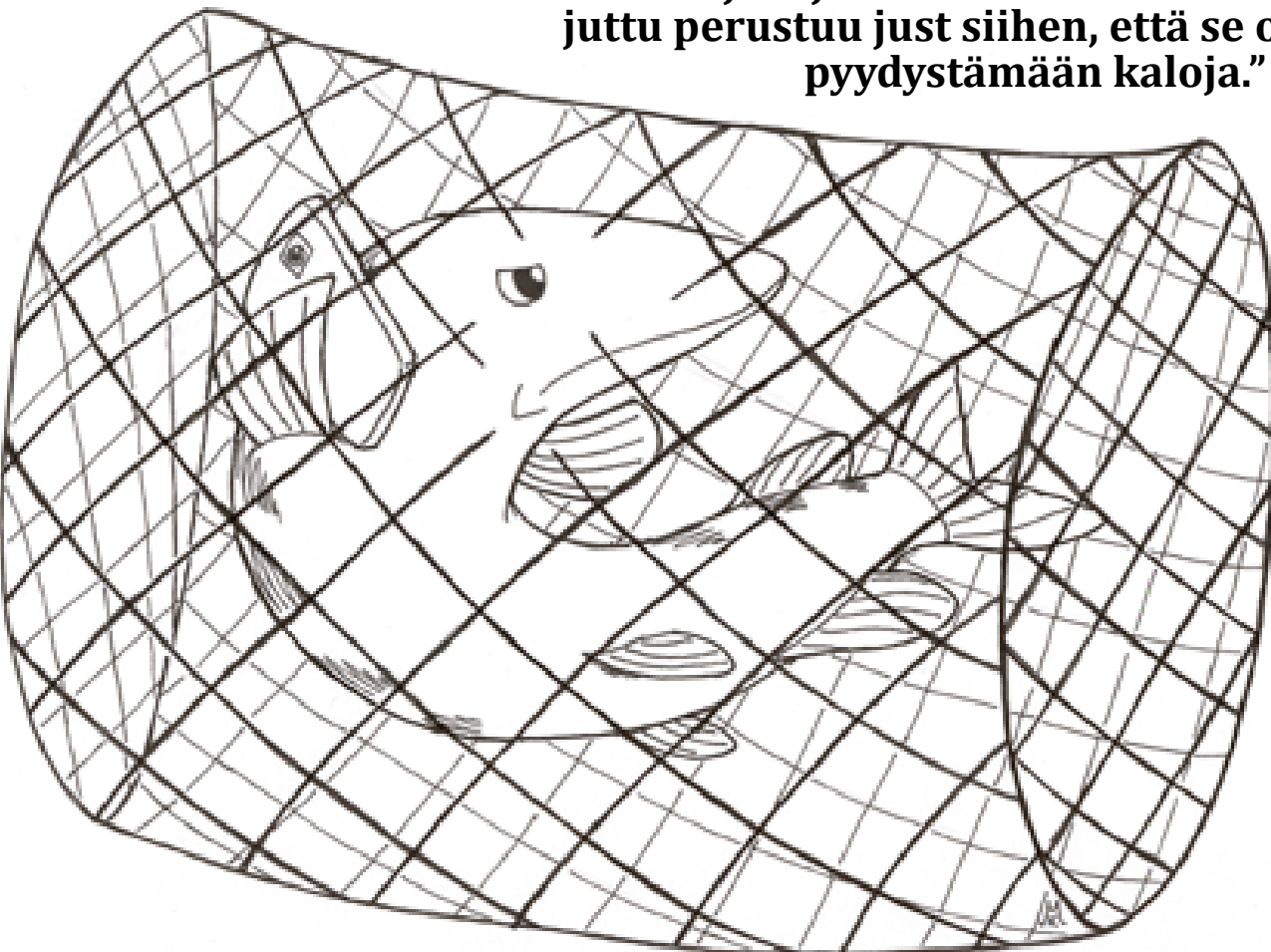
"Minulla on nyt taikasormi!"

"Kohi on vahva emäs."

"Jatkuvan jakauksen tapauksessa..."

"Sanottuja? Onko multa mitään?"

"Jos toi ristitulo on teiän mielestä hankala, niin mulla on teille hyvä neuvo: älkää välittäkö siitä."

"Tämän asian ei pitäisi olla teille uusi olihan se jo kurssissa kuusi.
Nyt tarttui tämä vähän minuunkin kun kuuntelin tuota räppiä muutaman minuutin.
Minähän taidankin olla tässä aika hyvä ellei mun jutut ole aika... öh, syvä?"

"Joku pikkulapsi sano metrossa, että 'tädillä on punanen takki' ja mä olin ihan identiteettikriisissä siinä."

"Tässä on huono tehtävänanto. Parempi voisi olla vaikka "lapsi harjoittelee kirveen käyttöä katkaisemalla riman satunnaisesta kohdasta".
Tai ehkä ei se voisi olla vähän vaarallista."

"Valonnopeus kannattaa opetella ulkoa. Siitä ei koskaan tiää, millon sillä voi tehdä vaikutuksen vastakkaiseen, vierekkäiseen tai samaan sukupuoleen."

"Mul tuli se klassinen 'teet kaks tuntii hommia ja ne jää kotikoneelle."

"Kauheita lapsuudentraumoja tulee mieleen."

"Spagettivuokaa. Kun täällä oli italialaisia ja ne näki sen, niin ne oli ihan että 'What the fu-'"

"Obama. Senkin mielestä on ihan oikein, että tabetaan joku Obama bin Laden."
[luokka nauraa] "Mikä sen nimi oli?"

"Tiedättehän, missä Jeesus kuoli?
Vaihtoehdot: Yksi, risti, kaksi."

"Koko loppukurssi on pelkkää tanssia. Meil on resistanssi, induktanssi, kapasitanssi..."

"Kosinin määritelmä geometrisesti on vähän rajoittuneille. Te ootte edistyneitä niin osaatte käyttää yksikköympyrää."

"Siitä tuli suorastaan tappelu opettajainhuoneessa eri aineiden opettajien välillä."

"Tehän ootte nyt se uusi digitaalinen sukupolvi. Teidän pitäisi suorastaan kiihottua tästä smartboardista!"

"Siitä tehtiin sellasta tärpättiä, jota vaan inkkarit ja suomalaiset pysty juomaan."

Oppilas: "Mitä toi 'analyysiä ja erittelyä' meinaa?"
Ope: "Ei mitään. Se piti laittaa tollaseen vähän niinku älylliseen muotoon."

"Olis aika kiusallista, jos ei olis maalla magneettikenttää. Me nimittäin kuoltas kaikki täällä. Tai ei niinkään kiusallista, ei kukaan enää sillon välittäs."

Oppilas: "JuHa, oisko kiva, jos olis sukunimi ensin?"
Ope: "Niin, sitte olis HaJu."

"Meil on tässä aavistuksen skitsofreeninen tilanne."

"Yks tärkeimpiä kansalaistaitoja on trigonometrinen funktioiden derivointi."

"Menkää pois!"

"Onko peukalosääntö tuttu? Eikö? No onko nyrkkisääntö sitten tuttu?"

"Sillon pitäs melkein jo ottaa kirves ja iskeä... Ai niin, mut mähän kannatankin väkivallattomuutta. Annetaan joku suklaasydän."

[Taululla]

"Ihmisiä on 10 lajia: niitä, jotka osaa binäärijärjestelmän, ja niitä jotka ei."

"Te ootte sellasia kolmiulotteisuuden velhoja. Wizards of third... tai three dimensions."

“Lopetetaan tänään tähän.
Mä meen vaihtaan mun
autoon renkaat.”

Puhelin soi: ”Tää voi olla
Veikkaus Oy, sitte mä lähen.”

“Valitettavasti, kun lukee
historiaa, tulee tällaseksi
mulkeroksi.”

“Yks niistä kuoli sellasen, öh, tota... kamppailun aikana
sellasen nuoren sihteerin kanssa. Sydänkohtaus. Mulla
on siitä vähän arveluttavampaakin materiaalia.”

Opp: ”Sulla on kaksi kurssia
samalla koodilla.”

Ope: ”Ehkä mä pystyn
siihen.”

“Mä suututin yhen mun ranskalaisen ystävän kysymällä,
että ‘Is there an ice-hockey team in France?’”

“Onko ideoita, miksi mulla on eri tulokset?
Muuta kun se, et mä oon vaan parempi?”

“Laitetaan oma napsu kiinni
ja kaverin napsu kanssa jos
se ei itsekseen pysy.”

”Muutun käveleväksi munakelloksi!”

“Saksa oli antautunu.
Aadolf oli ampunu
aivonsa pellolle.
Se oli ehkä sen
elämän viisain
päätös.”

“Mulla on näitä niin maan
hintsusti.”

“Ton kun tiedät, niin saat
suoraan kympin. Oho, se
tiesi!”

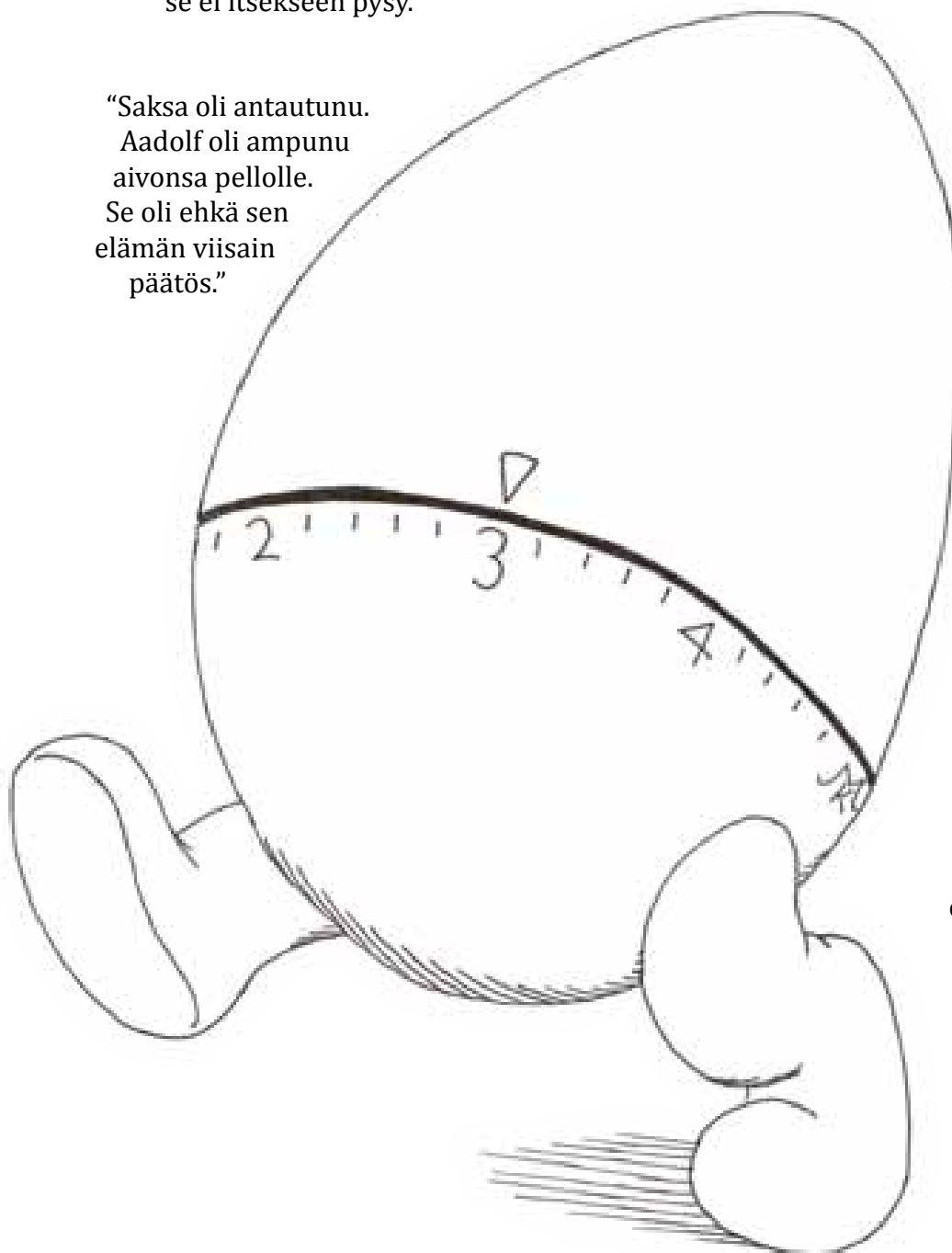
“Täti on askarrellut.”

“Sensorit ei tykkää
Ressun lukiosta, meil
menee liian hyvin.”

“Mä kerron teille nyt jotain
tunteistani. Musta tuntuu
erittäin pahalta kun täällä
pulistaan.”

“Jopa suomalaiset kävi
orjakauppaa. Saamelaisista.”

“Harmi kun mulla ei
ole saksalaista miestä.
Jos me saataisiin kaksi
poikaa, niin niiden
nimiksi tulisi Jürgen ja
Günther!”

“Jos kerran käytte risteilyillä,
niin käykää Ruotsin
sotamuseossa.”

“Olen hieman masentunut,
katsoin nimittäin juuri
fysiikan tuloksia.”

“Norssissa on paremmat
kondensaattorit. Se on ainoa
asia, mikä Norssissa on
paremmin.”

“Pitäskö perustaa Jaskan
lakipalvelu?”

“Löytyhän se sieltä! Tunnin
ensimmäinen virhe!”

“Japani pani kuus-muna euroja.”

“Ei mitään paineita, mut E on
epäonnistumisen merkki, M on
'meni ihan penkin alle.'”

“Me nähään varmaan
Putin vielä pitkään
yläosattomissa.”

“Mikään ei oo niin tehokasta
kuin julkinen nöyryytys.”

“Jos äiti kääkee siivota huoneen
ja te halutte säilyttää ne tietyllä
nopeudella liikkuvat hiukkaset, niin
laitatte vaan nopeudenvalitsimen
siihen ja PAM!”

“Mitä voi tislata – muuta
kun viinaa?”

“Hyviä kysymyksiä kaikki, mä
en osaa vastata yhteenkään
noista.”

“Nyt kun me deriveivataan.”

“Kun mä kyllästyn tähän fysiikan opettajan
hommaan niin mä meen tohon Kolmen
Sepän Aukiolle soittamaan näitä pulloja.”

“Jeesus opetuslapsineen oli kävelemässä. Ne
opetuslapset meni mäen yli ja näki karhun. Ne meni
Jeesuksen selän taakse piiloon ja sano, että siel on
karhu. Jeesus sano, että 'Mä käyn tsekkaan' ja se kävi
siellä ja sano: "Älkää peljätkö, se on täytetty.”

“Kopeloin teitä.”

“Tuli jotain yhen gimulin
kanssa – siis mun
vaimon.”

“Lost in calculation.”

“Jatketaan kummelin
viitoittamalla teillä.”

**”Ei ollu kahvia.
Mä en tiä, miten
tän kestää.”**

“Mä lopetan tänään tähän,
koska mä lähen hakeen
passia itselleni.”

“Tehtävä löytyy sivulta
hätänumero.”

“Lopetetaan tänään
tähän, mä meen kattoon
lätäkämatsia.”

